Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

№ 8. Warszawa, dnia 10 marca 1928 r. Rok X.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 90, poleconą 1 zł. 30 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. wewn. 24, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II-gi r. b., która wynosi zł. 5.00.

TREŚĆ:

Przepisy ogólne.

88.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 lutego 1928 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 lutego 1927 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospoiltej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. , poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Do § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 111), dodaje się ustęp trzeci następującej treści:

„Członkowie Rady Zawiadowczej pobierają wynagrodzenie z funduszów P. K. O. w wysokości, ustalonej przez Ministra Skarbu w każdym wypadku na wniosek Prezesa P. K. O.".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1928 roku Nr. 18, poz. 154).

89.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 lutego 1928 r.

w sprawie wywozu zagranicę złota.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wywóz za granicę Państwa złota w sztabach i monetach oraz w postaci odlewów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu, jak również w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci — jest zakazany z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 2.

Art. 2. Dozwolony jest wywóz zagranicę złota w postaciach, wymienionych w poprzednim artykule, w wypadkach, gdy wywożący udowodni, że przywiózł poprzednio z zagranicy taką samą ilość tego kruszcu w którejkolwiek z tych postaci.

Wyłącznym dowodem przywozu złota z zagranicy jest imienne zaświadczenie urzędu celnego względnie placówki granicznej kontroli skarbowej, stwierdzające fakt przywozu złota, jego postać oraz przybliżoną wartość lub przybliżoną wagę czystego kruszcu. Zaświadczenie takie jest ważne w ciągu dwóch miesięcy od daty wystawienia i uprawnia wymienioną w niem osobę do wywozu w powyższym okresie czasu bądź tych samych przedmiotów, na które opiewa, bądź ich ekwiwalentu co do wartości względnie zawartości czystego kruszcu — pod którąkolwiek z postaci, zakazanych do wywozu (art. 1).

Urzędy celne oraz placówki granicznej kontroli skarbowej wydają na żądanie osób zainteresowanych zaświadczenia przywozu złota z zagranicy tylko w wypadkach, gdy wwożone złoto podpada pod zakaz wywozu (art. 1).

Art. 3. Minister Skarbu lub władza przezeń wyznaczona może udzielać zezwoleń na wywóz zagranicę złota w postaciach, w których wywóz tego kruszcu jest w myśl niniejszego rozporządzenia zakazany.

W drodze rozporządzenia Minister Skarbu może na określony czas lub też do odwołania generalnie zwolnić do wywozu zagranicę złoto w poszczególnych lub wszystkich postaciach, wymienionych w art. 1.

Art. 4. Naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia ulegają ukaraniu stosownie do ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) tak, jak naruszenia przepisów, wskazanych w art. 1 L. 1 tejże ustawy.

Przepis art. 237 ustawy karnej skarbowej ma zastosowanie z tą zmianą, iż karę wymierza się

w wysokości, przewidzianej tą ustawą, także w sprawach, rozstrzygniętych w pierwszej instancji.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu, zaś co do art. 4 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dni 7 od dnia ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o zakazie wywozu zagranicę złota i srebra (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 770) oraz wydane na jego podstawie rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 17 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 797).

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1928 roku Nr. 18, poz. 156).

90.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 27 lutego 1928 r.

w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

Na zasadzie artykułów 1 i 4 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 672) zarządza się co następuje:

§ 1. A) Oprócz opłat przewidzianych w art. 2 i 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę, ustala się opłaty:

a) za paszport zagraniczny	250 zł.
b) za zezwolenie na ponowny wyjazd	250 zł
c) za paszport wielokrotny, wydawany w razie udowodnienia potrzeby częstych wyjazdów	750 zł.
d) za ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd dla wyjeżdżających w celach handlowych, przemysłowych, wydawane w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia	25 zł.
e) za ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd dla wyjeżdżających w celach przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. . .	20 zł.
f) za paszport ulgowy wielokrotny	150 zł.
g) za paszport ulgowy wielokrotny w celach handlowych z terminem ważności rocznym	200 zł.
h) za paszport żeglarski (śródlądowy) wydawany w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia	3 zł.

B) Osobom, udającym się w celu pracy zarobkowej oraz emigrantom kontynentalnym wydają powiatowe władze administracji ogólnej paszporty bezpłatne z rocznem terminem ważności na mocy zaświadczenia państwowych urzędów pośrednictwa pracy, emigrantom zaś zamorskim na mocy zaświadczenia Urzędu Emigracyjnego. Emigranci tak kontynentalni, jak zamorscy winni oprócz tego przedstawić zaświadczenie odnośnego urzędu skarbowego, że nie zalegają w opłacaniu podatków.

§ 2. Paszporty ulgowe jednorazowe i zezwolenia na ponowny wyjazd za opłatą 25 zł., jak również paszporty ulgowe wielokrotne za opłatą 200 zł. mogą być wydawane przez powiatowe władze administracji ogólnej osobom udającym się zagranicę w celach handlowych i przemysłowych, o ile przedłożą każdorazowo zaświadczenie wojewódzkiego wydziału przemysłu i handlu, względnie inżyniera przemysłowego na m. st. Warszawę wydane za zgodą delegata władzy skarbowej. Zaświadczenie to ma stwierdzać, że wydanie ulgowego paszportu jednorazowego lub wielokrotnego

względnie ulgowego zezwolenia na ponowny wyjazd, jest ze względów handlowych lub przemysłowych konieczne.

§ 3. Paszporty żeglarskie za opłatą 3 zł. z rocznym terminem ważności mogą być wydawane przez powiatowe władze administracji ogólnej tylko: żeglarzom, o ile pływają na statkach, zapisanych w przystaniach, znajdujących się na obszarze Państwa Polskiego, ich rodzinom, mieszkającym stale na tych statkach, oraz niezbędnej załodze.

Paszporty żeglarskie wydawać należy tylko na podstawie zaświadczeń, stwierdzających konieczność wydania żeglarskiego paszportu, a wystawianych przez te urzędy wodne (zarządy dróg wodnych i inspekcje dróg wodnych), na terenie działania których znajduje się macierzysta przystań danego statku.

Paszporty te uprawniać będą ich posiadaczy do wielokrotnego przekroczenia granicy drogą wodną i dwukrotnego na innej drodze.

§ 4. Paszporty zagraniczne ulgowe za opłatą 20 zł., jak również ulgowe zezwolenia na ponowny wyjazd za opłatą 20 zł., wydają powiatowe władze administracji ogólnej osobom udającym się zagranicę:

a) w celu kształcenia się lub prowadzenia badań naukowych na podstawie zaświadczenia, stwierdzającego potrzebę wyjazdu, wydanego przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za zgodą Ministerstwa Skarbu,

b) w celu leczenia się, o ile dana osoba przedstawi:

1) świadectwo niezamożności, wystawione przez władzę policyjną w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym i

2) zaświadczenie, stwierdzające konieczność przeprowadzenia kuracji zagranicą, wystawione: przez urząd zdrowia (lekarza powiatowego) lub też, o ile chodzi o osoby wojskowe w czynnej służbie, komisyjnie przez szpital wojskowy, a potwierdzone przez szefa sanitarnego okręgu;

c) w celu towarzyszenia niezamożnej osobie chorej, o ile konieczność opieki w podróży jest stwierdzona przez urząd zdrowia (lekarza powiatowego), względnie dla osób wojskowych w czynnej służbie, jak wyżej pod b) 2,

d) w celu uczestniczenia w zebraniach międzynarodowych, zawodach sportowych, zjazdach naukowych i t. p. na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Skarbu względnie, o ile chodzi o zjazdy naukowe, na podstawie zaświadczenia, stwierdzającego potrzebę wyjazdu, wydanego przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za zgodą Ministerstwa Skarbu,

e) w celach społecznych, o ile osoby te delegowane są przez instytucje państwowe lub samorządowe.

Osoby, wymienione w punktach a, d, e, mogą być zupełnie zwolnione od opłat paszportowych według uznania Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Odnośne podania należycie udokumentowane winny być wniesione do powiatowej władzy administracji ogólnej, która przy zachowaniu toku instancyj skieruje je z umotywowanemi wnioskami do decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 5. W razie bezwzględnej konieczności wyjazdu niezamożnych osób w sprawach: a) bądź familijnych (nagła choroba, śmierć członka rodziny), b) bądź majątkowych, c) bądź innych bardzo ważnych osobistych — mogą być im (na podstawie świadectwa niezamożności wystawionego jak pod punktem b 1) § 4 niniejszego rozporządzenia) wydane przez powiatowe władze administracji ogólnej paszporty ulgowe za opłatą 20 złotych, a w wyjątkowych warunkach bezpłatne paszporty. O ile zostanie uwidocznionem ponad wszelką wątpliwość, że wyjazd jest bardzo nagłym, — powiatowe władze administracji ogólnej mogą zwolnić daną osobę od natychmiastowego przedstawienia świadectwa niezamożności pod warunkiem przedstawienia przez nią tego świadectwa w terminie 3 tygodniowym po powrocie z zagranicy.

§ 6. Osobom, udającym się zagranicę służbowo na skutek polecenia przełożonej władzy państwowej, powiatowe władze administracji ogólnej wystawią paszporty bezpłatne w trybie przyśpieszonym i pominięciem formalności.

§ 7. W wypadkach, gdy wyjazd danej osoby jest wskazany ze względów państwowych (wyjazd uciążliwego bezpaństwowego cudzoziemca, wysiedlenia bezpaństwowego cudzoziemca), powiatowa władza administracji ogólnej może w zależności od zamożności petenta i od okoliczności (wysiedlenia) albo wystawić bezpłatny paszport, albo też pobrać opłatę jak za wizę wyjazdową dla cudzoziemców.

§ 8. W wypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie powiatowe władze administracji ogólnej będą mogły na podstawie decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wystawić ulgowe względnie bezpłatne paszporty, chociażby strona nie mogła zadośćuczynić wszystkim wymogom przez niniejsze rozporządzenie przewidzianym.

§ 9. Paszporty ulgowe względnie bezpłatne na wielokrotne przekraczanie granicy w celach przewidzianych w §§ 4, 5, 6 i 8 niniejszego rozporządzenia mogą być wydawane przez powiatowe władze administracji ogólnej wyłącznie na podstawie decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 10. Podania anleżycie udokumentowane o udzielenie paszportów jak i zezwoleń na ponowny wyjazd winny być wnoszone do powiatowych władz administracji ogólnej.

§ 11. Wojewódzkie władze administracji ogólnej mogą zwrócić opłatę za niewykorzystany w terminie ważności paszport zagraniczny, o ile

strona udowodni, iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi.

§ 12. Niewykorzystany w terminie ważności paszport może być bez dodatkowej opłaty przedłużony przez powiatową władzę administracji ogólnej, o ile za dany paszport pobrana była opłata normalna i o ile oprócz tego posiadacz jego udowodni, iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi.

§ 13. Wysokość uiszczonej przez daną osobę opłaty za paszport bądź za prolongatę paszportu bądź za zezwolenie na ponowny wyjazd należy uwidocznić na paszporcie.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po dniu ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1927 r. (Dz. U. R. P Nr. 31, poz. 275) w celu wykonania ustawy z dn. 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 672).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 1 marca 1928 roku Nr. 21, poz. 191).

91.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 lutego 1928 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do lokowania gotowizny w papierach wartościowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do czasowego lokowania zapasów kasowych do wysokości 75.000.000 złotych w papierach o stałem oprocentowaniu, posiadających bezpieczeństwo pupilarne.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski*

Minister:
(—) *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Sakrbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
Bogusław Miedziński.

(Dz. U. R. P. z dn. 20 lutego 1928 r. Nr. 20, poz. 168).

92.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1928 r.

o zmianach w statucie Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie.

Na zasadzie ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie udzielenia Radzie Ministrów pełnomocnictwa do wprowadzenia zmian do statutów (ustaw) instytucyj kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 512) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Statut Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie (dawniej Galicyjskie Towarzystwo Kredytowe Ziemskie, a pierwotnie Galicyjski Stanowy Instytut Kredytowy), ogłoszony austrjackim najwyższym patentem cesarskim z dnia 3 listopada 1841 roku (L. 569 zbiór austr. ust. sąd.), zostaje zmieniony względnie uzupełniony i otrzymuje brzmienie, ustalone w załączniku, stanowiącym integralną część niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
w. z. *K. Bartel.*

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.

Załącznik do rozp. Rady Min. z dnia 17 lutego 1928 r. (poz. 169).

STATUT

TOWARZYSTWA KREDYTOWEGO ZIEMSKIEGO WE LWOWIE.

Rozdział I.

Cel Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 1.

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie we Lwowie (dawniej Galicyjskie Towarzystwo Kredytowe Ziemskie, a pierwotnie Galicyjski Stanowy Instytut Kredytowy) jest stowarzyszeniem właścicieli majętności ziemskich w województwach: lwowskiem, krakowskiem, tarnopolskiem i stanisławowskiem i ma na celu dostarczanie kapitałów pod warunkami umiarkowanemi, przez wydawanie pożyczek w listach zastawnych na hipotekę nieruchomości pod wskazaną w § 12 gwarancją solidarną wszystkich właścicieli większych posiadłości ziemskich, którzy do Towarzystwa przystąpili.

§ 2.

Przedmiotem hipoteki, zabezpieczającej pożyczkę Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie, mogą być tak dobra tabularne (większe posiadłości), zapisane w księgach gruntownych sądów okręgowych, jak i nieruchomości, stanowiące jednostkę gospodarczo-rolniczą, zapisane w księgach gruntowych sądów powiatowych (mniejsze posiadłości).

Nieruchomości mogą być przyjęte w zastaw dla zabezpieczenia pożyczki, jeżeli Towarzystwo, podług zasad do szacowania przyjętych, przynajmniej pięćset (500) złotych w złocie lub tej sumie odpowiadającą równowartość w innej walucie na ich zastaw pożyczyć może.

Właściciel kilku odrębnych ciał hipotecznych, które są tak małe, że Towarzystwo na każde z nich zosobna przynajmniej 500 złotych w złocie pożyczyć nie może, może otrzymać pożyczkę na łączną ich hipotekę, jeżeli te małe odrębne ciała stanowią jedną gospodarczą całość i razem wzięte pożyczkę przynajmniej 500 złotych w złocie mogą zabezpieczyć. Uznanie, czy dane posiadłości są gospodarczo-rolniczą jednostką i czy mogą być na zabezpieczenie pożyczki przyjęte, zależy od ocenienia Dyrekcji Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

Właściciele nietabularnych nieruchomości (mniejszych posiadłości), którzy zaciągają pożyczkę w Towarzystwie Kredytowem Ziemskiem, zobowiążą się ani ich bez zezwolenia Towarzystwa nie pozbywać, ani nie parcelować. Ten zakaz aljenowania i parcelowania ma być w odnośnych księgach gruntowych zapisany.

Jeeżli majętność ziemska ma więcej współwłaścicieli, a części do nich należące nie są jako osobne ciała hipoteczne w księgach gruntowych zapisane, nie mogą właściciele niewydzielonych części posiadłości uzyskać osobno pożyczki w Towarzystwie Kredytowem Ziemskiem.

Majętności duchowieństwa, gmin i innych korporacyj, tudzież majętności, należące do funduszów i zakałdów, mogą być przyjęte pod temi samemi warunkami w Towarzystwie Kredytowem Ziemskiem pod pożyczkę, jednak tylko za uprzednim zezwoleniem władzy, o ile ono jest przepisane.

Majętności ordynackie (fideicomissa) mogą być przyjęte na zabezpieczenie pożyczki z zastosowaniem się do § 635 i 642 księgi ustaw cywilnych.

Nieruchomości, należące do Skarbu Państwa lub do funduszów przez Skarb Państwa zarądzanych, są od przyjęcia pod pożyczkę wyłączone.

§ 3.

Przystąpienie do Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie nie jest przywiązane do pewnego oznaczonego czasu.

§ 4.

Przystępuje się do Towarzystwa:

a) przez zaciągnięcie w niem pożyczki na majętności, zapisane w księgach gruntowych dla większych posiadłości sądów okręgowych;

b) przez oświadczenie nabywcy majętności zapisanej w księdze gruntowej dla większych posiadłości, na której taka pożyczka jest zahipotekowana, że do Towarzystwa przystępuje.

Gdyby nabywca większej posiadłości obciążonej pożyczką Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w przeciągu sześciu tygodni od dnia doręczenia mu rezolucji, wpis jego prawa własności zarządzającej, wyraźnie nie oświadczył, że z Towarzystwa występuje, to wówczas przystąpienie jego uważane będzie za dokonane.

Jeżeli zaś ów nabywca w powyżej oznaczonym terminie oświadczy, że z Towarzystwa występuje, oświadczenie takie uważane będzie za wypowiedzenie długu, a natenczas należy się stosować do przepisów § 19.

§ 5.

Występuje się z Towarzystwa:

a) przez zupełne spłacenie długu;

b) przez pozbycie majętności, na której pożyczka Towarzystwa jest zahipotekowana.

ROZDZIAŁ II.

Listy zastawne.

§ 6.

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie we Lwowie udziela pożyczek w listach zastawnych.

§ 7.

List zastawny jest to papier wartościowy, którym Towarzystwo Kredytowe Ziemskie zabezpiecza jego posiadaczowi zwrot kapitału i regularną wypłatę procentów, pod warunkami w statucie Towarzystwa określonemi, przyczem tylko Towarzystwu przysługuje prawo półrocznego wypowiedzenia do spłaty kapitału, na który list zastawny opiewa.

§ 8.

Towarzystwo wydaje listy zastawne według wzorów, zatwierdzonych przez Ministerstwo Skarbu.

List zastawny określa:

a) walutę czyli wartość pieniężną, w której kapitał i procenty będą wypłacane;

b) sumę kapitału, na który list zastawny został wydany;

c) stopę procentową;

d) czas wypłacania procentów; Towarzystwo będzie wypłacało procenty od listów zastawnych co pół roku zdołu, to też i listy zastawne wydawane będą z wyrażeniem terminów takiej wypłacie procentów odpowiadających;

e) zawiadomienie, że listy zastawne opiewają na okaziciela; Dyrekcja Towarzystwa może jednak zezwolić na wydanie listów zastawnych, opiewających na pewne nazwisko;

f) ustanowienie, że wypłata kapitału w liście zastawnym wyrażonego nastąpi po wylosowaniu lub po zastrzeżonem Towarzystwu wypowiedzeniu, w każdym zaś razie po upływie okresu umorzenia w liście zastawnym wyrażonego;

g) podpis prezesa Dyrekcji Towarzystwa lub jego zastępcy, tudzież jednego z dyrektorów lub zastępcy dyrektora, przy wyciśnięciu pieczęci Towarzystwa;

h) poświadczenie przez prezesa Rady Nadzorczej lub jego zastępcę, tudzież jednego z członków tej Rady podpisane, że list zastawny wydany został na zasadzie pożyczki przez Towarzystwo udzielonej i hipotecznie zabezpieczonej

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie we Lwowie udzielać może pożyczek w listach zastawnych, opiewających na złote, na złote w złocie, i na waluty obce, każdocześnie w obiegu będące.

Pożyczki takie udzielane będą z zachowaniem ogólnych przepisów w §§ 6 do 11 statutu szczegółowo wymienionych.

Warunki udzielania pożyczek i wydawania listów zastawnych, tudzież wzory listów zastawnych winny władze Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego przedłożyć do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu przed rozpoczęciem każdej nowej emisji.

Rozpoczęcie lub zamknięcie emisji pewnej kategorji listów zastawnych ogłaszać będzie Dyrekcja Towarzystwa w Państwowym urzędowym dzienniku.

§ 9.

Listy zastawne na pewne imię opiewające mogą być przez zlewek (cesję § 79a) przenoszone z jednego właściciela na drugiego. Do przeniesienia własności listów zastawnych opiewających na okaziciela nie potrzeba osobnego odstąpienia, ponieważ Towarzystwo uważać będzie każdego posiadacza listu za jego właściciela.

§ 10.

Każdemu wolno listy zastawne na okaziciela opiewające dać na pewne nazwisko przepisać, jako też listy uszkodzone wymienić na nowe, a większe na kilka mniejszych lub przeciwnie. Ustanowione będą mierne opłaty kancelaryjne za sporządzenie, wymianę lub przepisanie listów zastawnych.

§ 11.

Z każdym listem zastawnym wydawane będą kupony na wypłatę procentów w półrocznych terminach i talony na odbiór dalszych kuponów, wedle wzorów, przez Ministerstwo Skarbu zatwierdzonych.

Płatne kupony wypłacane będą za ich złożeniem nawet w takim razie, gdyby list zastawny był już wypłacony lub amortyzowany.

Po upływie terminu płatności wszystkich kuponów do listu zastawnego dołączonych wydane będą za złożeniem talonu dalsze kupony, z nowym talonem, o ile list zastawny po terminie płatności ostatniego nowego kuponu ma być nadal ważny.

Ostatnie wydanie kuponów dla listu zastawnego okresowego zawierać będzie ilość kuponów potrzebną do końca okresu, bez talonu.

Gdyby przy wypłacie listu zastawnego wylosowanego lub wypowiedzianego albo też z końcem jego okresu do wypłaty przedłożonego brakowało jednego lub więcej niewypłaconych jeszcze kuponów, Towarzystwo władne jest zatrzymać z wypłacić się mającego kapitału sumę odpowiadającą wartości brakujących kuponów.

Kupony przedawniają się po upływie trzech (3) lat od dnia ich płatności.

ROZDZIAŁ III.

Zapis długu (skrypt).

§ 12.

Właściciel nieruchomości, chcący zaciągnąć w Towarzystwie Kredytowem Ziemskiem we Lwowie pożyczkę, zezna zapis długu we formie do uzyskania wpisu hipotecznego przepisanej, w której wymienić ma:

a) ilość kapitału pożyczonego;

b) nazwę i hipoteczne oznaczenie nieruchomości danych Towarzystwu w zastaw;

c) wyszczególnienie należytości Towarzystwu corocznie płacić się mających;

d) przyrzeczenie ścisłego stosowania się do ustaw i regulaminów Towarzystwa;

e) zezwolenie, aby dla zabezpieczenia kapitału pożyczkowego, procentów i wszelkich statutem Towarzystwa wskazanych należytości oraz skryptem dłużnym przyjętych zobowiązań zahipotekowanem było prawo zastawu na majętności dłużnika, niemniej, aby na zabezpieczenie obowiązku, określonego w tym paragrafie pod lit f), zapisana była hipotecznie kaucja w wysokości 2½% (dwu i pół procentów) kapitału pożyczkowego, wreszcie, aby na zabezpieczenie obowiązku wynagrodzenia, przewidzianego w § 65 statutu, i wszelkich wogóle kosztów egzekucyjnych, szkód z niedopełnienia przez dłużnika obowiązków ze statutu wynikających i skryptem dłużnym przyjętych, premij asekuracyjnych i wszelkich innych wydatków oraz kosztów przez Towarzystwo poniesionych, wreszcie procentów i procentów zwłoki, którym równe z kapitałem pierwszeństwo nie przysługuje, zahipotekowaną została kaucja w wysokości pięciu procentów (5%) kapitału pożyczkowego;

f) wreszcie zawierać ma zapis długu podpis dłużnika, położony w wymaganej przez Dyrekcję Towarzystwa formie.

Ponadto, jeżeli zaciąga w Towarzystwie pożyczkę właściciel większej posiadłości, zapisanej w księdze gruntowej sądu okręgowego, winien on złożyć w skrypcie dłużnym oświadczenie, że za dopełnienie zobowiązań Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, wobec posiadaczy listów zastawnych na podstawie niniejszego statutu wydanych, aż do wysokości pięciu od sta (5%) każdocześnie ciążącej sumy, subsydjarnie, ale z wszystkimi dłużnikami hipotecznymi Towarzystwa, którzy na podstawie statutu do Towarzystwa przystąpili, solidarnie ręczy.

§ 13.

Podpisy na zapisie długu (skrypcie dłużnym), pełnomocnictwie, upoważniającem do zaciągnięcia lub zrealizowania pożyczki, i na kwicie, stwierdzającym odebranie pożyczki, mają być sądownie lub notarjalnie uwierzytelnione.

§ 14.

Skrypt (zapis długu), względnie wypływające z niego prawa Towarzystwa a obowiązki dłużnika, mają być przed wydaniem listów zastawnych zahipotekowane na ofiarowanej Towarzystwu nieruchomości.

§ 15.

Listy zastawne przedłoży Dyrekcja Towarzystwa, przed wypłaceniem pożyczki Radzie Nadzorczej (§ 86) wraz z zahipotekowanym już skryptem, na zasadzie którego listy zastawne zostały wydane.

Rada Nadzorcza, przekonawszy się, że tylko takie i tyle listów zastawnych wydano, ile ich na podstawie zapisu długu (skryptu) wydać należało, umieści na każdym liście zastawnym poświadczenie w § 8 h) wyrażone.

Takim samym sposobem postępować będą tak Dyrekcja Towarzystwa jak i Rada Nadzorcza:

a) przy wymianie listów zastawnych jednego rodzaju na inne lub uszkodzonych na nowe (§ 10);

b) przy wydawaniu nowych listów zastawnych w miejsce amortyzowanych.

W każdym razie Rada Nadzorcza, stwierdzając należyte wydanie listów zastawnych, uwidoczni datę, oznaczenie liczbowe i ilość pieniężną każdego listu. Będzie to uczynione na skrypcie (zapisie długu), w wypadku pod a) na listach zastawnych do wymiany podanych, a przez Dyrekcję Towarzystwa uprzednio niezdatnemi do użytku uczynionych, w wypadku zaś pod b) na orzeczeniu, list zastawny umarzającem.

§ 16.

Należytości przez dłużnika do kasy Towarzystwa płacić się mające są:

a) procenty od kapitału pożyczonego, opłacane podług tej samej stopy procentowej, na jaką opiewać będą listy zastawne przez Towarzystwo wydane;

b) spłaty dług umarzające. Dłużnik zapłaci procenty za pierwsze półrocze zgóry, zaraz przy odebraniu listów zastawnych, zaś dalsze procenty, jako też sumy kapitał umarzające płacić będzie półrocznie, w terminach w skrypcie oznaczonych;

c) dłużnik Towarzystwa płacić będzie także dodatek na opędzenie kosztów administracji, który uiszczany będzie równocześnie ze spłatą rat umarzających i nie może przenosić dwu procentów (2%) rocznie od każdoczesnego niespłaconego kapitału pożyczkowego;

d) dłużnik Towarzystwa obowiązany jest wkońcu zapłacić przy zaciągnięciu pożyczki jednorazowo jeden procent (1%) sumy pożyczkowej na rzecz funduszu rezerwowego (§ 76).

ROZDZIAŁ IV.

Umorzenie kapitału dłużnego Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu.

§ 17.

Z kwot, przeznaczonych na umorzenie kapitału, składanych co pół roku na spłatę pożyczek, których wysokość wypływa ze zobowiązania, zawartego w skrypcie dłużnym, i które uwidocznione są w planie umorzenia każdej pożyczki, tworzy się fundusz umarzający.

§ 18.

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie nie może wypowiedzieć dłużnikowi pożyczonego kapitału, gdyż obowiązuje je sposób spłaty, oznaczony w skrypcie dłużnym. Wyjątek od tej zasady ma miejsce tylko w wypadkach, w § 63 przewidzianych.

§ 19.

Przeciwnie zaś dłużnikowi wolno jest spłacić pożyczoną sumę, względnie jej nieumorzoną resztę w całości lub częściowo, przed upływem umówionego w skrypcie czasu.

W razie spłaty pożyczki ponad plan umorzenia gotówką dłużnik winien uiścić opłatę za przedwczesną spłatę, w wysokości przez Dyrekcję Towarzystwa postanowionej, a w skrypcie dłużnym przewidzianej, a nadto zapłacić półroczne odsetki od całej spłaconej sumy na pokrycie najbliższego kuponu od listów zastawnych, mających się wycofać z obiegu. Wolni są jednak od zapłaty tych odsetek ci dłużnicy, którzy uiszczać będą zwrot gotowizną w pierwszem półroczu przed 1 kwietnia, a w drugiem półroczu przed 1 października każdego roku.

§ 20.

Kwota umarzająca, zawarta w półrocznej racie amortyzacyjnej, ma być zawsze uiszczona w gotowiźnie, wszystkie zaś spłaty kapitału, któreby dłużnik nad plan umarzający uskuteczniał, wolno uiścić w listach zastawnych lub też gotowiźnie.

§ 21.

Gotowizna do funduszu umarzającego wpływająca nie może być na żaden inny cel obrócona, jak tylko na wykupno listów zastawnych dla ich umorzenia; a także wtenczas, gdy dłużnik dług swój nad plan umarzający całkowicie lub częściowo gotowizną spłaca, spłacone przez to ilości kapitału mogą być obrócone tylko na wykupno i umorzenie listów zastawnych.

§ 22.

Listy zastawne wycofywane będą z obiegu w celu ich umorzenia przez losowanie, przez wypowiedzenie lub też przez zakupno podług kursu.

Rozdzielanie kwoty umarzającej pomiędzy powyższe cele uskuteczniać będzie Dyrekcja Towarzystwa. Zawsze co najmniej połowa kwoty umarzającej ma być użyta na umorzenie wylosowanych i wypowiedzianych listów zastawnych.

§ 23.

Listy zastawne, zakupione z gotowizny funduszu umarzającego, jak niemniej te listy zastawne, które dłużnik daje Towarzystwu zgodnie z § 19 i 20 tego statutu na spłatę swego długu hipotecznego poza planem umorzenia, obowiązana jest Dyrekcja Towarzystwa uczynić przez przedziurawienie niezdatnemi do obiegu, a następnie przedłożyć je Radzie Nadzorczej, która sprawdza należyte postępowanie i zwraca Dyrekcji wycofane z obiegu listy dla ich zniszczenia.

§ 24.

Ponieważ przez regularne spłacanie kwoty dług umarzającej pożyczony dłużnikowi kapitał, a z nim i należytość tytułem procentów opłacana co sześć miesięcy się umniejsza, dłużnik zaś podług § 16 płacić ma aż do zupełnego wyrównania długu oprócz kwoty umarzającej także procenty od pożyczonego kapitału podług pierwotnej jego imiennej wartości, — przeto kwota w ratach spłaty zawarta każdocześnie należne procenty przewyższająca obrócona będzie na umorzenie dłużnego kapitału.

§ 25.

Losowanie listów zastawnych odbywać się będzie corocznie dwukrotnie w miesiącach kwietniu i październiku, a liczby serjalne i porządkowe listów wylosowanych, wypowiedzianych lub kończących okres umorzenia, ogłaszane będą w urzędowym dzienniku państwowym i przynajmniej w jednym dzienniku lwowskim.

Wypłata listów zastawnych, wylosowanych lub wypowiedzianych w kwietniu, przypada w dniu 30 czerwca, zaś wylosowanych lub wypowiedzianych w październiku — w dniu 31 grudnia tego samego roku.

§ 26.

Gdyby posiadacz listu zastawnego wylosowanego, wypowiedzianego, albo wycofanego z obiegu z powodu ukończonego okresu umorzenia nie podjął swej należytości w terminie jej płatności, to Towarzystwo zatrzymuje wprawdzie dla niego sumę, odpowiadającą wartości listu, ale od dnia płatności ustaje oprocentowanie

Pretensje posiadaczy takich listów zastawnych przedawniają się po upływie lat trzydziestu (30), licząc od dnia płatności tej należytości.

Towarzystwu wolno wypłacać należytości za listy zastawne, na żądanie właściciela, także przed terminem płatności.

Sposób postępowania przy losowaniu i wypowiedzeniu listów zastawnych określa osobny regulamin.

§ 27.

Gdy z kapitału pożyczkowego, ciążącego na jakiej majętności, spłacanych będzie przynajmniej 100 złotych dłużnik może żądać, aby spłacona suma kapitału była w księdze hipotecznej wykreśloną. Sumy takich spłat do wykreślenia przeznaczone powinny być zawsze podzielne przez 100.

Pomimo dokonanej częściowej spłaty dłużnego kapitału niezmienioną zostaje wysokość rat, a więc roczna suma procentów i kwot dług umarzających.

§ 28.

Gdy przynajmniej czwarta część pożyczonego kapitału będzie spłacona, dłużnik ma prawo żądać przedłużenia planu umorzenia długu w ten sposób, aby reszta dłużnego kapitału, przez 100 podzielna, rozdzielona została ponownie na tyle rat, ile wyznaczonych było pierwotnie na spłacenie całego kapitału pożyczkowego.

Przepis ten ma jednakże zastosowanie tylko do pożyczek, udzielanych na hipotekę majętności, zapisanych w księgach gruntowych sądów okręgowych, względnie ziemskich (większych posiadłości), nie odnosi się zaś do pożyczek, udzielanych wyłącznie na nieruchomości, zapisane w księgach gruntowych sądów powiatowych (mniejsze posiadłości).

Jeżeli na tę samą hipotekę danych było więcej pożyczek, raty zapłacone na pewną pożyczkę nie mogą być użyte na rachunek innej.

ROZDZIAŁ V.

Właściwości hipoteki.

§ 29.

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie we Lwowie daje pożyczki w listach zastawnych tylko z zabezpieczeniem hipotecznem na pierwszej połowie wartości nieruchomości w ten sposób, iż praw Towarzystwa poprzedzać nie mogą żadne inne ciężary oprócz służebności, trwałych ciężarów gruntowych i pretensyj, pochodzących z dawnego związku poddaństwa.

§ 30.

Jednakże Towarzystwo daje pożyczki także i na takie posiadłości nieruchome, na których długi już ciążą, jeżeli wierzyciele hipoteczni i tychże wierzycieli wierzyciele dają oświadczenie, które ma być w księdze gruntowej zapisane, że odstępują hipoteczne pierwszeństwo Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu dla jego pożyczki, tudzież dla praw i obowiązków z tą pożyczką podług statutów połączonych.

§ 31.

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie będzie mogło i wtenczas dać pożyczkę w listach zastawnych, gdy kto wierzytelność swą, na pierwszem miejscu hipoteki zapisaną i w pierwszej połowie wartości hipoteki się mieszczącą, Towarzystwu na własność odstępuje i gdy stwierdzoną zostanie rzetelność tego długu tudzież jego pierwszeństwo przed innemi na tej majętności zahipotekowanemi obciążeniami.

Wierzytelność jednakże mająca być odstąpiona musi być takiego rodzaju, aby Towarzystwo miało w niej zupełne bezpieczeństwo tak co do udzielonej sumy pożyczkowej, jak i co do regularnego pobierania połączonych z nią opłat. Przez takie atoli odstąpienie nie mogą być naruszone prawa prywatne osób trzecich.

§ 32.

Dokumenty, mocą których dłużnik zeznaje dług i do Towarzystwa przystępuje, mocą których wierzyciele swoje wierzytelności lub ich pierwszeństwo hipoteczne Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu odstępują, jak również pełnomocnictwa do tych czynności się odnoszące, zeznane być mają w formie, ustawą wymaganej i dokonanie potrzebnych wpisów hipotecznych zapewniającej.

§ 33.

Ciężary, zahipotekowane na nieruchomościach danych Towarzystwu na zabezpieczenie udzielonej pożyczki, których wykreślenie albo ustąpienie pierwszeństwa hipotecznego na rzecz Towarzystwa podług przedłożonych przez stronę interesowaną, a przez Towarzystwo za dostateczne uznanych dowodów, łatwo uskutecznić się nie da, mogą być pozostawione na hipotece z pierwszeństwem przed udzielić się mającą pożyczką, jeżeli te ciężary w kapitałach, zaległych odsetkach i innych przynależytościach jednej dziesiątej części, a co do wierzytelności, zakładów i funduszów pod zarządem publicznym zostających jednej piątej części wartości hipoteki nie przenoszą i tak one, jak i udzielić się mająca pożyczka razem wzięte, w pierwszej połowie wartości hipoteki zupełne mają bezpieczeństwo.

§ 34.

Posiadaczom nieruchomości, których własność jest w sporze, pożyczka bez zezwolenia strony przeciwnej, z którą się spór toczy, dopóty daną być nie może, dopóki spór nie będzie prawomocnie rozstrzygnięty.

§ 35.

Właściciel, chcący otrzymać pożyczkę, powinien wykazać, że w podatkach, opłacanych z ofiarowanej hipoteki, nie ma zaległości, gdyby jednak zaległe podatki dwudziestej części wartości hipoteki nie przenosiły i żadnych więcej długów prywatnych na tej majętności nie było, natenczas Towarzystwo może udzielić pożyczki aż do połowy wartości hipoteki, winno jednak zatrzymać z tej pożyczki kwotę, odpowiadającą zaległościom podatkowym, i zaspokoić z niej podatki.

§ 36.

Zasady, podług których przy udzielaniu pożyczek wartość hipoteki ma być oceniana, oznacza ogólne zgromadzenie Delegatów (§ 89), a ogłasza Dyrekcja Towarzystwa.

Dyrekcji wolno jednak sumę pożyczki z tego rachunku wypadłą zmniejszyć, zwłaszcza jeżeli się z innych danych przekonała, że pożyczka przewyższa połowę rzeczywistej wartości hipoteki.

ROZDZIAŁ VI.

Stosunek prawny Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego do jego dłużników.

§ 37.

Ponieważ Towarzystwo Kredytowe Ziemskie pożycza tylko na majętności wolne od długów, lub za odstąpieniem sobie prawa pierwszeństwa co do długów na tych majętnościach istniejących, albo też za odstąpieniem pretensyj, których pierwszeństwo przez innych wierzycieli na tych dobrach zabezpieczonych jest przyznane, przeto pretensje Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie do jego dłużników doznają prerogatyw i ulg w następnych paragrafach oznaczonych.

§ 38.

Towarzystwo Kredytowe Ziemskie ma prawo zaspokoić pretensje swoje z ruchomości dłużników, w ręku Towarzystwa będących, a to bez sądowej interwencji i podług przepisów rozporządzenia ministerjalnego z dnia 28 października 1865 r., artykuł III. (Dz. U. P. Nr. 110).

§ 39.

Do rozstrzygnięcia sporów z osobami, nie będącemi członkami Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, w których Towarzystwo jest zapozwane, właściwym jest sąd okręgowy we Lwowie; natomiast co do właściwości sądu w sporach z członkami Towarzystwa obowiązuje przepis § 41 tego statutu.

§ 40.

Księgi Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, jako też wyciągi z nich przez Dyrekcję Towarzystwa podpisane, mają przeciwko dłużnikom Towarzystwa i następnym posiadaczom majętności w zastaw danych, co do długu, odsetek, kwot umarzających i innych należytości i zwrotów, zupełną moc dowodową.

§ 41.

We wszystkich sporach między Towarzystwem Kredytowem Ziemskiem a jego członkami wyrokuje w pierwszej instancji Rada Nadzorcza Towarzystwa jako sąd polubowny.

§ 42.

Od wyroku Rady Nadzorczej przysługuje stronom prawo odwołania się (skargi apelacyjnej) do sądu apelacyjnego we Lwowie.

§ 43.

Tak sądowi polubownemu, jak i apelacyjnemu daną jest moc postanowienia w wyroku, że przez spór między Towarzystwem a jego członkami egzekwowanie procentów, rat umarzających i innych należytości nie ma być wstrzymane, ani też przerwane.

§ 44.

Co do wyegzekwowania zaległych procentów, rat umarzających i innych należytości wolno jest Dyrekcji Towarzystwa wybierać między egzekucją administracyjną a sądową.

§ 45.

Postępowanie, jakie zachować należy przy wprowadzeniu i wykonaniu egzekucji administracyjnej, jest oznaczone osobnemi przepisami.

§ 46.

O egzekucję sądową wnosić należy u sądu właściwego.

Ta egzekucja dozwolona być ma przeciw członkom Towarzystwa i trzecim posiadaczom majętności, Towarzystwu w zastaw danych, na prośbę Dyrekcji Towarzystwa, podług obowiązujących ustaw podaną, jednakże na podstawie tylko prostego podpisu skryptu dłużnego, zaopatrzonego poświadczeniem hipotecznem, że skrypt ów jest w księdze gruntowej zapisany, tudzież wyciągu z księgi głównej Towarzystwa, lub na podstawie wyroku wyżej (§ 41) ustanowionego sądu polubownego, a to bez wzywania i przesłuchania strony przeciwnej.

§ 47.

Gdy egzekucję prowadzi się na ruchomościach dłużnika, a upoważnieni oceniciele na miejscu się znajdują, należy zaraz przy zajęciu ruchomości przeprowadzić ich oszacowanie. W razie przeciwnym oszacowanie powinno nastąpić bezpośrednio przed samą sprzedażą ruchomości. W żadnym razie nie ma potrzeby podawać osobno o oszacowanie.

Gdyby na pierwszej licytacji nie było kupca, któryby dawał przynajmniej cenę szacunkową, ruchomości mogą być sprzedane na tej samej licytacji nawet niżej ceny szacunkowej.

§ 48.

Jeżeli egzekucję przeprowadza się przez przymusowy zarząd majętności, danej Towarzystwu w zastaw, zależeć będzie od Towarzystwa, czy zechce żądać zajęcia wszelkich dochodów, albo tylko pewnego ich rodzaju, o ile zarząd i pobór tychże da się od innych oddzielić, niemniej czy zajęte dochody mają być bezpośrednio przez przymusowego zarządcę zarządzane i pobierane, lub przez licytację w dzierżawę puszczone.

§ 49.

Sędzia ustanowi przedstawionego przez Dyrekcję Towarzystwa przymusowego zarządcę, nie przesłuchując poprzednio dłużnika, na niebezpieczeństwo i odpowiedzialność Towarzystwa, a tylko wówczas, gdyby przeciwko proponowanemu miał poważne zarzuty, wezwie Dyrekcję Towarzystwa do przedstawienia innego zarządcy, tymczasem zaś, gdyby zachodziło niebezpieczeństwo w zwłoce, ustanowi sam zarządcę.

§ 50.

Dłużnikowi wolno w ciągu dni 14-tu sprzeciwić się osobie ustanowionego przymusowego zarządcy, inaczej uważanem będzie, iż zgadza się z jego mianowaniem.

W razie wniesienia protestu co do osoby przymusowego zarządcy sędzia, nie tamując przez to oddania przychodów w zarząd, postąpi i rozstrzygnie rzecz podług ustawy.

W razie braku protestu dłużnika lub po rozstrzygnięciu rzeczy przez sędziego ustaje odpowiedzialność Towarzystwa za czynności przymusowego zarządcy.

§ 51.

Każdy członek Towarzystwa winien przyjąć obowiązki przymusowego zarządcy lub delegata Towarzystwa do przeprowadzenia egzekucji, tak przy egzekucji administracyjnej, jak sądowej, jeżeli się ją przeprowadza w powiecie jego zamieszkania, i tylko z ważnych przyczyn może go Dyrekcja Towarzystwa od tego obowiązku uwolnić.

§ 52.

Przymusowy zarządca, ustanowiony na żądanie Towarzystwa w drodze sądowej, winien po załatwieniu wypłat, mających pierwszeństwo, jak podatki i t. p., złożyć tak zaległe, jak i bieżące należytości Towarzystwa do jego kasy, nadwyżkę zaś dochodu tam, gdzie mu sąd wyznaczy.

§ 53.

Rachunki z przymusowego zarządu maja być corocznie przedłożone sądowi ze wszystkiemi dowodami, najpóźniej w 30 dni po upływie każdego roku, lub gdyby zarząd roku nie trwał, w 14 dni po uchyleniu zarządu.

Gdyby co do przyjęcia rachunków przymusowego zarządcy między Towarzystwem i dłużnikami a zarządcą zachodził spór, złożony ma być dla jego rozstrzygnięcia sąd polubowny, do którego składu wyznaczy jednego sędziego dłużnik, względnie dłużnicy, drugiego przymusowy zarządca, a trzeciego Dyrekcja Towarzystwa.

Jeżeli spór zajdzie między dwiema tylko stronami, każda z nich wybierze jednego sędziego, a ci obaj obiorą sędziego trzeciego. Gdyby zaś ci sędziowie na wybór trzeciego między sobą zgodzić się nie mogli, tego trzeciego sędziego zamianuje Rada Nadzorcza Towarzystwa.

§ 54.

Tak złożony sąd polubowny będzie mógł, przy zachowaniu przepisów ustawowych o postępowaniu sądów polubownych, obrać zresztą taki sposób dochodzenia rzeczy spornej, jaki uzna za stosowny.

§ 55.

Ten sąd polubowny działa w potrzebie na miejscu w majętnościach, oddanych w przymusowy zarząd, bez dalszego odwoływania się do stron, wszakże tylko co do złożonych rachunków. Większość głosów stanowi wyrok. Gdyby zdania tych trzech sędziów były podzielone, akta przedłożone będą Radzie Nadzorczej Towarzystwa do rozstrzygnięcia.

§ 56.

Gdyby Dyrekcja Towarzystwa wolała wedle swego wyboru oddać poszczególne lub wszystkie dochody i pożytki z nieruchomości, pod egzekucją będących, w dzierżawę drogą licytacji, będzie jej rzeczą przedłożyć warunki licytacji, a sędzia rozstrzygnie rzecz bez przesłuchania dłużnika i, o ile nie znajdzie szczególnych trudności, rozpisze licytację. W każdym razie Dyrekcja Towarzystwa z obowiązku swego starać się ma o to, aby z czynszu dzierżawnego, po zaspokojeniu należytości mających pierwszeństwo, jakiemi są podatki i t. d., tudzież z uwzględnieniem wypłat należnych trzecim osobom, wypłaty należne Towarzystwu oddane były do jej kasy, a tylko nadwyżka właścicielowi majętności lub jego prawonabywcy. Również warunki wydzierżawienia w ten sposób mają być ustanowione.

§ 57.

Wolno też Dyrekcji w porozumieniu i za zgodą dłużnika wprowadzić przymusowy zarząd obciążonego pożyczką majątku bez sądowej interwencji, ale też i bez ujmy dla praw osób trzecich, przy pomocy wydziału okręgowego (§ 94), w którym to wypadku dłużnik ponosi wszelkie koszty powstałe z tego aktu. Towarzystwo nie przyjmuje na siebie także w tym razie niebezpieczeństwa i odpowiedzialności za czynności przymusowego zarządcy.

§ 58.

Jeżeliby Dyrekcja Towarzystwa wystawiła majętność obciążoną pożyczką w drodze egzekucji na sprzedaż, wtedy zamiast sądowego oszacowania nieruchomości wartość jej, jaka przy udzieleniu pożyczki była przyjęta (§ 36), służyć ma za cenę wywołania.

Wartość ta uważaną będzie wogóle jako wartość szacunkowa, podług ustawy egzekucyjnej ustanowić się mająca.

§ 59.

W razie, gdyby majętność Towarzystwu Kredytowemu w zastaw dana na jego żądanie lub też na prośbę innego wierzyciela w drodze egzekucji sprzedaną być miała, poda Dyrekcja Towarzystwa warunki licytacji. Sędzia rozpatruje je i przyjmuje, jeżeli nie znajdzie szczególnych przeszkód, zawsze zaś o to starać się będzie, aby takie warunki postanowione były, któreby nie tamowały wypłaty pretensji Towarzystwa.

Przepis ten obowiązuje także i wtenczas, gdy w majętnościach, obciążonych pożyczką Towarzystwa, drogą przymusowego zarządu wypuszczone będą w dzierżawę dochody, lub gdy majętność po otworzeniu konkursu ma być sprzedaną.

§ 60.

Gdy wierzyciel dłużnika Towarzystwa uzyskuje egzekucję na nieruchomości, podług § 12 Towarzystwu na hipotekę oddane, jednakże należycie jej nie popiera, wolno Towarzystwu, jak tylko wierzyciel dalszych kroków prawem wskazanych nie przedsiębierze, tę egzekucję na podstawie już uzyskanych kroków egzekucyjnych własnem imieniem dalej prowadzić.

§ 61.

Jeżeli dłużnik popadnie w konkurs, natenczas Towarzystwo z pretensjami swojemi do majętności, podług § 12 sobie na hipotekę danych, stosownie do obowiązującej ustawy zgłosi się w terminie edyktalnym u sądu konkursowego, nie czekając upływu terminu edyktem postanowionego, ani mianowania wydziału wierzycieli i nie dopuszczając niepotrzebnej zwłoki.

Zarządca masy konkursowej nie powinien wprawdzie bez wysłuchania wydziału wierzycieli o pretensji Towarzystwa objawiać swego zdania; gdyby jednak wydział wierzycieli nie był jeszcze mianowany, zarządca masy wysłucha wierzycieli w miejscu siedziby sądu się znajdujących, a jemu wiadomych.

§ 62.

W uchwale likwidacyjnej ma być stwierdzonem, czy Towarzystwu przysługuje prawo zastawu na majętności. Jak tylko uchwała, przyznająca Towarzystwu jego pretensje, stanie się prawomocną, Towarzystwo żądać może, aby majętność bezzwłocznie przez licytację była sprzedaną, a gdyby ani na pierwszej ani na drugiej licytacji przynajmniej za cenę szacunkową sprzedaną być nie mogła, aby na trzeciej sprzedana była, bez słuchania wierzycieli, nawet niżej ceny szacunkowej i aby Towarzystwu pretensja jego z ceny sprzedaży, wszakże bez szkody poprzedzających wierzycieli, niezwłocznie i nie oczekując uchwały klasyfikacyjnej, została wypłacona.

Gdyby następnie z uchwały klasyfikacyjnej i rozdziału majątku masy konkursowej się okazało, że Towarzystwo więcej otrzymało, aniżeli mu się należało, natenczas winno odebraną nadwyżkę wraz z procentami zwrócić na rzecz masy.

§ 63.

Wypowiedzenie pożyczki ze strony Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego nastąpić ma tylko w następujących wypadkach:

a) jeżeli właściciel hipoteki tak dalece nieruchomość pogarsza i gospodarstwo w tym stopniu zaniedbuje, że regularne pobieranie procentów i kwoty umarzającej narażone jest, wedle ocenienia Dyrekcji Towarzystwa, na widoczne niebezpieczeństwo;

b) jeżeli w dwóch po sobie następujących latach dopuści trzykrotnie do egzekucji za należące się Towarzystwu wypłaty;

c) jeżeli na nieruchomość prowadzoną będzie egzekucja za dług prywatny, a właściciel prócz tego półrocznej raty Towarzystwu nie zapłaci;

d) jeżeli właściciel nieruchomość obciążoną pożyczką Towarzystwa bez zezwolenia Dyrekcji Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego samowolnie hipotecznie dzieli.

Wreszcie jest Dyrekcja Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego uprawnioną wypowiedzieć pożyczkę:

e) jeżeli nieruchomość (większa posiadłość) pożyczką Towarzystwa obciążona, przeniesiona zostanie z ksiąg gruntowych dla większych posiadłości do ksiąg gruntowych, prowadzonych przy sądach powiatowych.

W tych wszystkich wypadkach cały dług, w listach zastawnych zaciągnięty, a kwotami umarzającemi jeszcze niespłacony, wypowiedziany będzie z wymienieniem należnej sumy na sześć miesięcy naprzód przez trzykrotne ogłoszenie w urzędowym dzienniku państwowym i przynajmniej jednym dzienniku lwowskim, przy równoczesnem zawiadomieniu o tem dłużnika.

Procenty wypowiedzianego długu i inne należytości złożyć ma dłużnik w gotowiźnie, kapitał zaś wolno mu spłacić gotówką albo też listami zastawnemi.

§ 64.

Członek Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, który nie uiści w terminie raty pożyczkowej zapadłej do zapłaty, winien jest zapłacić procenty zwłoki od całej płatnej raty, t. j. tak od kwoty przypadającej na rachunek kapitału, jak i na rachunek odsetek i dodatku na koszty zarządu, obliczone za czas od dnia płatności do dnia, w którym uiszczona będzie zaległość w kasie Towarzystwa. Wysokość tych procentów oblicza się według każdoczesnego, przez Dyrekcję postanowionego i ogłoszonego wymiaru.

§ 65.

Dłużnicy Towarzystwa, którzy przez zwłokę w płaceniu jakichkolwiek należytości zmuszą je do chwycenia się środków prawnych, pociągających za sobą takie koszty, które w procentach zwłoki w § 64 oznaczonych, nie znajdują zupełnego pokrycia, obowiązani są uzupełnić to pokrycie przez nadzwyczajną dopłatę takiej kwoty, jaką Dyrekcja uzna na ten cel za potrzebną.

§ 66.

Wszystkie pisma Dyrekcji Towarzystwa, sądu polubownego, albo właściwego sądu, mają być w majętności dłużnika, hipoteką Towarzystwa Kredytowego obciążonej, jeżeli dłużnika na miejscu nie będzie, oddane do rąk zawiadowcy gospodarstwa, a gdyby i ten nie był obecny, złożone w miejscowym urzędzie gminnym dla wręczenia dłużnikowi. Ten sposób doręczenia zastępuje oddanie do rąk własnych dłużnika.

Władze i urzędy obowiązane są zająć się na wezwanie Dyrekcji Towarzystwa, Rady Nadzorczej lub sądu polubownego doręczeniem ich ekspedycji.

ROZDZIAŁ VII.

Stosunek prawny posiadaczy listów zastawnych do Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 67.

Prawa posiadaczy listów zastawnych, wyszczególnione w samych listach zastawnych, oznaczone zostały dokładnie powyżej w rozdziale II. Do dalszego zabezpieczenia tych praw służą jeszcze następujące przepisy.

§ 68.

Aby Towarzystwo Kredytowe Ziemskie mogło uczynić zadość przyjętym na się obowiązkom, powinno:

a) przeciw opieszałym dłużnikom użyć bezzwłocznie każdym razem przepisanych środków egzekucji i ściśle je przeprowadzić;

b) funduszem umarzającym należycie zarządzać;

c) ze środków zasiłkowych, któremi rozporządza, roztropnie korzystać i należne wypłaty punktualnie uiszczać.

§ 69.

Gdyby Towarzystwo nie spełniało przyjętych na się powyższych obowiązków, natenczas posiadacz listu zastawnego ma prawo, podług własnego wyboru:

a) Towarzystwo Kredytowe o dopełnienie jego obowiązków przed sąd okręgowy we Lwowie zaskarżyć, albo

b) przy pomocy tego sądu dochodzić swych praw na majętnościach Towarzystwu w zastaw oddanych i żądać zajęcia procentów lub kwot umarzających, Towarzystwu z tych dóbr się należących, które z mo-

cy rozporządzenia sądowego wypłacane będą bezpośrednio na zaspokojenie pretensji posiadacza listu zastawnego, albo wreszcie

c) na podstawie i w miarę rękojmi przyjętej w § 12 f), za pośrednictwem wyżej wymienionego sądu żądać swego zaspokojenia subsydjarnie z majętności, na których ciążą pożyczki.

§ 70.

Właściciel majętności ziemskiej, który zmuszony będzie do dokonania zapłat w § 69 pod b) i c) wywymienionych, ma prawo żądać od Towarzystwa zupełnego odszkodowania i może domagać się przedewszystkiem, aby wypłacona przez niego suma była z jego długu potrącona, ażeby umorzony w ten sposób kapitał wraz z procentami został wykreślony, tudzież aby wpisy hipoteczne, odnoszące się do pretensji posiadacza listu, na jego majętności uzyskane, zostały z ksiąg hipotecznych wykreślone.

§ 71.

Kto uiścił zapłatę, przewidzianą w § 69 c), może także żądać niezwłocznego jej zwrotu z zaległości, od dłużników Towarzystwa wyegzekwowanych, tudzież z wpływów funduszu rezerwowego.

§ 72.

Rada Nadzorcza ma obowiązek na każde ustne lub pisemne doniesienie posiadacza listu zastawnego, że Towarzystwo zobowiązań swoich nie dopełniło, zbadać bezzwłocznie to doniesienie, o jego słuszności się przekonać, a gdyby rzecz natychmiast inaczej załatwioną być nie mogła, a ze strony Dyrekcji Towarzystwa przeciw pretensji nie było usazadnionych zarzutów, wydać posiadaczowi listu zastawnego, najpóźniej do trzech dni, poświadczenie, że niema przeszkód przeciw jego żądaniu.

§ 73.

Przy amortyzacji listów zastawnych i kuponów zachować się ma te same prawidła, które co do amortyzacji papierów państwowych są przepisane.

§ 74.

Prawa, nabyte na mocy pierwotnych ustaw Galicyjskiego Stanowego Instytutu Kredytowego, patentem z dnia 3 listopada 1841 L. 569 austr. Zb. ust sąd ogłoszonych, równie jak i obowiązki z tych ustaw wynikające, o ile nie zostały później zmienione, pozostają nienaruszone.

ROZDZIAŁ VIII.

Środki zasiłkowe Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 75.

Szczególne środki zasiłkowe przekazane Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu przy jego założeniu były:

a) suma, powstała z funduszu na utworzenie pułku ułanów;

b) część stanowa z rozwiązanego funduszu śpichlerzy gromadzkich.

Obie te sumy odstąpiły ówczesne Stany Galicyjskie powstającemu Instytutowi Kredytowemu na własność dla utworzenia pierwszego funduszu na opędzenie wydatków administracyjnych i funduszu rezerwowego.

§ 76.

Dla funduszu rezerwowego, o którym mowa w § 75, przeznaczone są następujące pobory: prowizje, uzyskane z eskontowania listów zastawnych i kuponów, procenty od pożyczek, udzielanych w listach zastawnych, i pochodzące z korzystnego użycia wpłacanych przez dłużników co pół roku zgóry rat umarzających, a nadto wszystkie pieniądze oszczędzone i nadzwyczajne wpływy.

Do funduszu rezerwowego wpływają także pobierane od właścicieli nieruchomości, zaciągających pożyczki, jednorazowe opłaty w wysokości jednego procentu (1%) od sumy zaciągniętej pożyczki (§ 16, lit. d).

Dyrekcja Towarzystwa może przyjmować do przechowania, za ustanowioną przez nią opłatą, papiery wartościowe.

§ 77.

Przeznaczeniem funduszu rezerwowego Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego jest:

a) zastąpić wypłaty i chwilowe niedobory, spowodowane przez ociąganie się dłużników Towarzystwa z ich spłatami;

b) w miarę możności przynieść ulgę w płaceniu należytości Towarzystwa tym właścicielom majętności ziemskich, którzy do Towarzystwa przystąpili, a przez dotkliwe szkody elementarne majątkowo podupadli; jednakże nikt nie ma prawa żądać tej ulgi w razie, gdyby Dyrekcja Towarzystwa jej odmówiła;

c) koszty administracji całkowicie albo w części na siebie przyjąć i ulżyć w ten sposób dłużnikom Towarzystwa w płaceniu dodatku na ten cel przeznaczonego (§ 16 punkt c).

§ 78.

Gotowizna do funduszu rezerwowego wpływająca, jeżeli na wyżej wymienione cele użyta nie będzie, tudzież wszelka inna gotowizna, będąca do dyspozycji, powinna być zyskownie obracana, przedewszystkiem na udzielanie zaliczek na listy zastawne Towarzystwa lub na ich zakupno.

Dyrekcja może jednak udzielać zaliczek także na zastaw innych papierów wartościowych na giełdzie notowanych, niemniej chwilowo lokować gotówkę w zakładach finansowych na rachunek bieżący.

Nabyte dla funduszu rezerwowego listy zastawne użyte być mogą także przez zastawienie lub sprzedaż dla uzyskania doraźnie potrzebnej Towarzystwu gotówki.

ROZDZIAŁ IX.

Szczególne uprawnienia przysługujące Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu we Lwowie.

§ 79.

Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu przysługują następujące szczególne uprawnienia:

a) Towarzystwo uwolnione jest od używania stempla na wszystkich pismach, ekspedycjach, kwitach i poświadczeniach, które albo samo wydaje, albo które przez jego zastępców w jego imieniu są wydawane, licząc w to także zlewki (cesje) w § 9 wymienione;

b) listy zastawne sprzedawane być mogą na giełdzie, a kurs ich, czyli wartość obiegowa, ma być wciągana do kart giełdowych;

c) kapitały i nadwyżki dochodów miast, gmin, korporacyj, fundacyj i zakładów pod dozorem publicznym zostających, pieniądze sierocińskie i wszelkie depozyty mogą być lokowane w listach zastawnych Towarzystwa, jednakże w każdym razie tylko za zgodą stron interesowanych i wyraźnem na to właściwych władz zezwoleniem;

d) listy zastawne Towarzystwa mogą być przyjmowane przy publicznych licytacjach na wadja i kaucje:

e) fałszowanie listów zastawnych i kuponów będzie karane narówni, jak z mocy obowiązujących ustaw karanem jest fałszowanie państwowych papierów wartościowych.

ROZDZIAŁ X.

Władze Towarzystwa.

§ 80.

Sprawy Towarzystwa prowadzi i zastępuje je Dyrekcja, mająca siedzibę we Lwowie.

Dyrekcja składa się z prezesa, zastępcy prezesa, jednego do trzech dyrektorów, tudzież dwóch zastępców dyrektorów. Zastępca prezesa, jak długo prezesa nie zastępuje, pełni urząd dyrektora.

Prezes i zastępca prezesa urzędują stale. Ilość urzędujących dyrektorów zależy od uchwały Ogólnego Zgromadzenia Delegatów Towarzystwa (§ 89) zapadającej na wniosek Rady Nadzorczej, powzięty w porozumieniu z Dyrekcją. Zastępców dyrektorów powołuje do urzędowania w miarę potrzeby prezes Dyrekcji lub zastępca prezesa, funkcje prezesa spełniający.

§ 81.

Prezesa Dyrekcji i zastępcę tegoż, tudzież dyrektorów i zastępców dyrektorów obiera Ogólne Zgromadzenie Delegatów (§ 89) z grona członków Towarzystwa (§ 4) na lat sześć.

Obrani członkowie Dyrekcji urzędują po ukończeniu swych kadencyi tak długo, dopóki nowoobranymi nie będą zastąpieni.

Występujący członkowie Dyrekcji mogą być na nowo wybrani.

Wybór prezesa i zastępcy prezesa podlega zatwierdzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej.

Doradców prawnych Towarzystwa (syndyków) tudzież urzędników i innych funkcjonarjuszów mianuje Dyrekcja.

§ 82.

Prezes, zastępca prezesa, dyrektorowie, zastępcy dyrektorów, syndycy i urzędnicy Towarzystwa będą zaprzysiężeni.

Prezes i jego zastępca, dyrektorowie i zastępcy dyrektorów składają przysięgę w ręce wojewody lwowskiego, jako zastępcy Rządu. Od doradców prawnych (syndyków) i urzędników odbiera przysięgę służbową prezes Dyrekcji podług roty, dla każdego w regulaminie służbowym przepisanej.

§ 83.

Dyrekcja ma obowiązek zawiadywać z największą zapobiegliwością sprawami Towarzystwa w całym zakresie jego działalności, a więc także funduszem umarzającym i rezerwowym oraz pieniędzmi, przeznaczonemi na opędzenie kosztów administracyjnych.

Pod jej dozorem i zarządem utrzymywać się ma dokładną ewidencję rachunków i prowadzić dla każdego dłużnika w księgach osobny rachunek.

Przy końcu każdego półrocza, t. j. z końcem miesiąca czerwca i grudnia, zamyka się rachunki i układa dokładny bilans majątku Towarzystwa.

Sprawozdanie, obejmujące cały stan spraw Towarzystwa przedkłada Dyrekcja co roku Ogólnemu Zgromadzeniu Delegatów i ogłasza je w dzienniku urzędowym.

Księgi i rachunki Towarzystwa prowadzone być mają w walucie prawnie obowiązującej w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 84.

Przy udzielaniu pożyczek obowiązani są członkowie Dyrekcji jako referenci bezpieczeństwo hipoteki i wartość majętności danej na zabezpieczenie pożyczki rozpoznać i w pisemnym wniosku to uzasadnić, w czem za zdanie swe są odpowiedzialni.

Syndyk ma przy rozprawach Dyrekcji głos doradczy.

§ 85.

Uchwały Dyrekcji zapadają na posiedzeniach, na których konieczna jest do ważności uchwał obecność przewodniczącego i dwóch członków Dyrekcji.

Obradom przewodniczy prezes lub jego zastępca. Jeżeli zdania dyrektorów są równo podzielone, rozstrzyga przewodniczący, i wtedy zdanie, do którego on przystąpi, staje się uchwałą.

Przewodniczący obowiązany jest zawiesić uchwały przeciwne prawu lub statutom Towarzystwa i donieść o tem natychmiast Radzie Nadzorczej, której rzeczą będzie postąpić w myśl § 88 tego statutu.

§ 86.

Kontrolę nad Towarzystwem i nad jego Dyrekcją sprawuje Rada Nadzorcza.

Rada Nadzorcza składa się z prezesa, dwóch członków i trzech ich zastępców. Ogólne Zgromadzenie delegatów obiera ich na lat sześć, a to prezesa tylko z grona członków Towarzystwa (§ 4), zaś członków Rady Nadzorczej i ich zastępców z grona wszystkich właścicieli majętności, zapisanych w księgach gruntowych sądów okręgowych względnie ziemskich (większych posiadłości).

Występujący mogą być na nowo wybrani.

Prezes Rady Nadzorczej porucza w razie przeszkody jednemu z członków Rady swoje zastępstwo i powołuje zastępców członków Rady do urzędowania.

§ 87.

Uchwały Rady Nadzorczej zapadają na posiedzeniach, na których konieczna jest do ważności uchwał obecność przewodniczącego i dwóch członków Rady lub ich zastępców.

Obradom przewodniczy prezes lub jego zastępca. Przy równo podzielonych głosach rozstrzyga przewodniczący i wtedy zdanie, do którego on przystąpi, staje się uchwałą.

§ 88.

Zadaniem Rady Nadzorczej jest nieprzerwane i ścisłe czuwanie nad tem, aby Dyrekcja nic takiego nie przedsiębrała, coby sprzeciwiało się statutom lub regulaminom Towarzystwa, albo zagrażało jego bezpieczeństwu. Zadanie to wykonuje Rada Nadzorcza gremjalnie lub przez delegowanych przez siebie swoich członków.

Uchwały Dyrekcji Towarzystwa, dotyczące wymiaru pożyczki w listach zastawnych, zmiany warunków, pod któremi pożyczka została przyrzeczona, zezwolenia na zaliczenie pożyczki, uwolnienia pewnej części hipoteki od ciążącej na niej pożyczki, nakoniec rozdziału łącznie udzielonej pożyczki na poszczególne części hipoteki, zapadają na posiedzeniu Dyrekcji Towarzystwa, w obecności delegowanego członka Rady Nadzorczej.

Uchwała Dyrekcji, dotycząca jednego z powyżej wskazanych przedmiotów obrad, ma moc obowiązującą dopiero wówczas, gdy obecny na posiedzeniu delegat Rady Nadzorczej do niej przystąpi. W przeciwnym razie rozstrzyga rzecz sporną Rada Nadzorcza (§ 87). Podobnie rozstrzyga Rada Nadzorcza, gdy uchwała Dyrekcji zawieszona zostanie przez jej prezesa lub komisarza rządowego (§§ 85 i 92). Jednakże w każdym razie Rada Nadzorcza nie może przymusić Dyrekcji Towarzystwa do dania pożyczki lub dokonania wypłat, do których odmówienia Dyrekcja znalazła powody.

Rada Nadzorcza wglądać będzie we wszystkie czynności Dyrekcji, każe sobie okazywać stan kasy, tudzież księgi i dzienniki i będzie, przynajmniej cztery razy do roku, szkontrować kasę i przeglądać książki Towarzystwa, w których ewidencja wydanych i umorzonych listów zastawnych ma być utrzymywana, dla stwierdzenia, czy nie więcej jest listów w obieg puszczonych, aniżeli zapisanych hipotek.

Rada Nadzorcza może przeciwne przepisom postępowanie w manipulacji natychmiast usunąć, a wykonanie postanowień Dyrekcji, przez któreby ustawy, statut lub regulaminy były naruszone, albo bezpieczeństwo Towarzystwa zagrożone, wstrzymać aż do rozstrzygnięcia rzeczy na Ogólnem Zgromadzeniu Delegatów.

Rada Nadzorcza ma prawo czynienia w porozumieniu z Dyrekcją, w myśl § 80 ust. 3 tego statutu, wniosków na Ogólne Zgromadzenie Delegatów o powiększenie lub zmniejszenie ilości urzędujących dyrektorów.

Ponadto Rada Nadzorcza oznacza na podstawie wniosków Dyrekcji wysokość poborów poszczególnych rang urzędników Towarzystwa, w ramach stopni etatowych.

Rada Nadzorcza rozpisuje i przeprowadza wybory delegatów na Ogólne Zgromadzenie (§ 89), bada prawidłowość i wyniki tych wyborów i przedkłada Ogólnemu Zgromadzeniu Delegatów wnioski o uznanie ich ważności lub unieważnienie.

§ 89.

Ogólne Zgromadzenie Delegatów Towarzystwa składa się z 66 delegatów, wybranych na lat sześć przez właścicieli majętności ziemskich, zapisanych w księgach gruntowych dla większych posiadłości, z grona ogółu tych właścicieli.

Sposób dokonywania wyboru delegatów określony jest w osobnym regulaminie.

Do ważniejszych zadań Ogólnego Zgromadzenia Delegatów należą:

sprawdzanie wyborów delegatów na Ogólne Zgromadzenie;

obradowanie nad ważniejszemi sprawami Towarzystwa i ich uchwalanie;

rozstrząsanie i sprawdzanie działalności i rachunków Towarzystwa aż do ostatniego półrocza;

udzielanie lub odmawianie Dyrekcji Towarzystwa absolutorjum z czynności za okres sprawozdawczy, na wniosek komisji rewizyjnej;

dokonywanie wyborów do Dyrekcji, Rady Nadzorczej i Komisji Rewizyjnej, w §§ 81, 86 i 91 tego statutu przewidzianych, tudzież do ewentualnych specjalnych komisyj; niemniej

ustanawianie płac członków Rady Nadzorczej tudzież wysokości diet delegatów na Ogólne Zgromadzenie.

Zwyczajne Ogólne Zgromadzenie zwołuje Rada Nadzorcza za pośrednictwem Dyrekcji do Lwowa, corocznie na dzień 28 lutego, a w razie, jeżeliby na ten dzień przypadała niedziela lub święto, na dzień następny.

Nadzwyczajne Ogólne Zgromadzenie zwołuje Rada Nadzorcza za pośrednictwem Dyrekcji:

a) w każdym wypadku uznanej nagłości, szczególnie zaś w razie ustania urzędu którego z członków Dyrekcji lub Rady Nadzorczej i niemożności zastąpienia go innymi (§§ 81 do 86), tudzież w wypadku ostatnim ustępem § 88 określonym;

b) skoro tego Ogólne Zgromadzenie Delegatów, Dyrekcja Towarzystwa, albo przynajmniej 20 delegatów zażąda.

Zwołanie Ogólnego Zgromadzenia Delegatów ma nastąpić co najmniej na 14 dni przed jego zebraniem się przez zawiadomienie o tem delegatów i ogłoszenie w jednym z dzienników we Lwowie i w jednym w Krakowie wychodzącym.

Ogólne Zgromadzenie zagaja Prezes Rady Nadzorczej lub jego zastępca, a gdyby ci uczynić tego nie mogli, prezes Dyrekcji lub jego zastępca, poczem zaraz Zgromadzenie obiera z grona swojego lub z grona członków Dyrekcji albo Rady Nadzorczej przewodniczącego na cały czas swoich posiedzeń.

§ 90.

Do ważności uchwał Ogólnego Zgromadzenia potrzebna jest obecność co najmniej 34 delegatów.

Uchwały zapadają na Ogólnem Zgromadzeniu zwykłą (absolutną) większością głosów, jeżeli jednakże przedmiotem uchwał są zmiany statutu Towarzystwa, to w takim razie wymaganą jest obecność co najmniej 45 delegatów i kwalifikowana większość dwóch trzecich (2/3) części głosów za wnioskiem. Ponadto wszelkie zmiany w ustawach (statucie) nastąpić mogą tylko za zatwierdzeniem ich przez właściwą władzę rządową i nie mogą nigdy uwłaczać pierwej nabytym prawom posiadaczy listów zastawnych.

Rozwiązanie Towarzystwa uchwala Ogólne Zgromadzenie wszystkich właścicieli majętności, zapisanych w księgach gruntowych dla większych posiadłości, większością dwóch trzecich (2/3) ilości głosujących. Takie Zgromadzenie wszystkich właścicieli majętności, zapisanych w księgach gruntowych dla większych posiadłości, całego tego terytorjum, na które rozciąga się zakres działania Towarzystwa, zwołuje Dyrekcja Towarzystwa do Lwowa na wniosek pisemny co najmniej dwóch trzecich (2/3) części delegatów na Ogólne Zgromadzenie, przez odpowiednie wezwanie w urzędowym dzienniku rządowym, tudzież jednym dzienniku wychodzącym we Lwowie i jednym wychodzącym w Krakowie. Uchwalając rozwiązanie Towarzystwa, postanowi równocześnie takie Zgromadzenie, na jaki cel dla ogółu pożyteczny, a przez Ogólne Zgromadzenie obrany obrócone być mają fundusz rezerwowy i inny majątek Towarzystwa, pozostający po dopełnieniu wszelkich ciężących na niem prawnych zobowiązań. Do wykonania tych uchwał, potrzebne jest zatwierdzenie ze strony kompetentnych władz rządowych.

§ 91.

Ogólne Zgromadzenie Delegatów wybiera corocznie Komisję Rewizyjną, która składa się z siedmiu członków i dwóch ich zastępców. Komisja Rewizyjna zbiera się co roku na zaproszenie Dyrekcji przed zwyczajnem Ogólnem Zgromadzeniem Delegatów. Zastępca członka Komisji Rewizyjnej powołany będzie na jej posiedzenie wówczas, gdy który z członków Komisji zawiadomi na czas Dyrekcję Towarzystwa, że nie może wziąć udziału w czynnościach Komisji.

Zadaniem Komisji Rewizyjnej jest rozpatrywanie wszelkich agend Towarzystwa, tudzież badanie rachunków i ksiąg. Z tych czynności przedkłada Komisja Rewizyjna sprawozdanie najbliższemu Ogólnemu Zgromadzeniu Delegatów wraz z ewentualnemi wnioskami, opartemi na spostrzeżeniach, uczynionych w toku prac rewizyjnych.

§ 92.

Do wykonania nadzoru Rządowi prawnie przysługującego przydany jest Towarzystwu Komisarz Rządowy.

Komisarz Rządowy ma prawo być obecnym na Ogólnych Zgromadzeniach Delegatów tudzież na posiedzeniach Dyrekcji i Rady Nadzorczej i zawieszać w mocy uchwały, które uzna za sprzeczne z państwowemi ustawami lub niniejszym statutem.

§ 93.

W razie zawieszenia w mocy uchwały Dyrekcji przez Komisarza Rządowego należy sprawę odesłać

bezzwłocnie do Rady Nadzorczej i oczekiwać jej rostrzygnięcia.

Gdyby postanowienie Rady Nadzorczej zostało zawieszone przez Komisarza Rządowego, wówczas ma być rzecz przedstawiona Ministrowi Skarbu, który albo wyda orzeczenie rozstrzygające, albo też przekaże rzecz do rozstrzygnięcia najbliższemu Ogólnemu Zgromadzeniu Delegatów Towarzystwa.

W razie zawieszenia w mocy przez Komisarza Rządowego uchwały Ogólnego Zgromadzenia, rozstrzyga sprawę Minister Skarbu i aż do jego orzeczenia wykonanie uchwały zapadłej na Ogólnem Zgromadzeniu winno być wstrzymane.

§ 94.

Do załatwiania spraw Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego na prowincji mianuje Dyrekcja wydziały okręgowe.

Członkowie Towarzystwa obowiązani są objąć i spełniać czynności w takich wydziałach okręgowych i z ważnych tylko powodów może Dyrekcja Towarzystwa uwolnić ich od tej powinności.

O mianowaniu wydziału okręgowego doniesie Dyrekcja każdym razem właściwiemu starostwu.

Wydziały okręgowe przeprowadzają na polecenie Dyrekcji Towarzystwa wybory delegatów na Ogólne Zgromadzenie. Przy takim akcie wyborczym może funkcjonować zastępca Rządu delegowany przez starostwo dla czuwania nad prawidłowem dokonaniem wyborów.

§ 95.

Osobne instrukcje i regulaminy określają sposób urzędowania Dyrekcji, tok czynności kasowych i rachunkowych, urzędowania Rady Nadzorczej i wydziałów okręgowych, sposób wyboru delegatów i ich zastępców, porządek obrad Ogólnego Zgromadzenia Delegatów i tok innych czynności w zakresie działania Towarzystwa.

ROZDZIAŁ XI.

Postanowienia końcowe.

§ 96.

Niniejszy statut, wydany pierwotnie austrjackim najwyższym patentem cesarskim z dnia 3 listopada 1811 r. (L. 569 Zb. ust. sąd.), a w obecnym wydaniu zmieniony, wchodzi w życie z chwilą zatwierdzenia i ogłoszenia go przez kompetentną władzę rządową.

(Dz. U. R. P. z dnia 28 lutego 1928 r. Nr. 20, poz. 169).

93.

OKÓLNIK L. D. VI. 1768/2/28.

W sprawie imienych ksiąg robotników w gorzelniach i t. d.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV (wszystkie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Gorzelnie, drożdżownie, rektyfikacje, fabryki wódek i octownie są obowiązane na podstawie przepisów akcyzowych do prowadzenia osobnej księgi robotników. Na zasadzie art. 94 ustawy o pracy —w przemyśle zarząd każdego zakładu przemysłowego powinien prowadzić księgę imienną robotników, sznurowaną, opieczętowaną i zaświadczoną przez Inspektorat Pracy, przyczem schemat tej księgi imiennej zawiera wszystkie rubryki, potrzebne władzom skarbowym, a nawet jest bardziej szczegółowy niż tego wymagają przepisy skarbowe.

Wobec wspomnianych wyżej przepisów wymienione przedsiębiorstwa są zmuszone prowadzić równocześnie dwie księgi robotników o zbliżonej treści i zadaniach. Chcąc temu zapobiec, zarządza się w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społeczenej (L. 11159/GIP z 10 lutego 1928 r.), aby w przyszłości Władze Skarbowe nie żądały prowadzenia osobnej księgi robotników od tych wyżej wymienionych przedsiębiorst, które prowadzą imienną księgę robotników, na zasadzie ustawy o pracy w przemyśle. Urzędnicy skarbowi będą mieli prawo kontrolowania tych książek narówni z organami inspekcji pracy.

O powyższem należy zawiadomić podwładne urzędy, Kontrolę skarbową i zainteresowane przedsiębiorstwa.

Warszawa, 28 lutego 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Wojtowicz*

Organizacja władz.

94.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 stycznia 1928 r.

w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Brześciu n/B.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Z okręgu urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Kobryniu wyłącza się obszar powiatu drohiczyńskiego i tworzy się dla tego obszaru osobny urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w Drohiczynie.

§ 2. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Ko-

bryniu komisję szacunkową do spraw podatku przemysłowego dla powiatu drohiczyńskiego przydziela się do nowoutworzonego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Drohiczynie.

§ 3. Istniejącą dotychczas dla okręgu urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Kobryniu komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się przy właściwych urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego dla obszarów powiatu kobryńskiego i drohiczyńskiego, każda w składzie 8 członków i tyluż zastępców.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 21 lutego 1928 r. Nr. 17, poz. 146).

95.

ROZPROZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1928 r.

w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Warszawie.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się istniejący w okręgu aministracyjnym izby skarbowej w Warszawie urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski, a natomiast tworzy się na jego miejsce dwa nowe urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski, a mianowicie: 1) I urząd skarbowy — dla gmin powiatu warszawskiego położonych po prawej stronie Wisły i 2) II urząd skarbowy — dla gmin powiatu warszawskiego położonych po lewej stronie Wisły.

§ 2. Dotychczasowe agendy zniesionego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski przechodzą do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 3. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski komisję szacunkową do spraw podatku dochodwego znosi się i na jej miejsce tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego po jednej przy każdym z nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, każda w składzie 8-iu członków i tyluż zastępców.

§ 4. Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski dwie komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego jedna dla gmin po prawej stronie Wisły, druga zaś dla gmin po lewej stronie Wisły, przydziela się do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowic*

(Dz. U. R. P. z dnia 21 lutego 1928 r. Nr. 17, poz. 147).

96.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 lutego 1928 r.

w srawie reorganizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Wilnie.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się istniejące na obszarze miasta Wilna I, II i III urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych oraz wyłącza się z pod terytorjalnego zakresu działania urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat wileńsko-trocki obszary znajdujące się w obecnych granicach miasta Wilna i tworzy się dla obszaru miasta Wilna, 4 nowe urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych według podziału terytorjalnego podanego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Dotychczasowe agendy zniesionych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych jak również agendy urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat wileńsko-trocki odnośnie do wyłączonych z pod terytorjalnego zakresu działania tegoż urzędu obszarów, przechodzą do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 3. Istniejące dotychczas w liczbie 5 przy urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego dla m. Wilna, znosi się oraz, wydzielając z pod terytorjalnego zakresu działania, istniejącej przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat wileńsko-trocki, komisji szacunkowej obszary wyłączone z pod terytorjalnego zakresu działania tegoż urzędu, tworzy się dla całego obszaru miasta Wilna 4 nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego po jednej przy każdym z nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, każda w składzie 12 członków i tyluż zastępców.

§ 4. Istniejące dotychczas w liczbie 3 przy urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego dla m. Wilna znosi się, ozar wydzielając z pod terytorjalnego zakresu działania, istniejącej przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat wileńsko-trocki, komisji szacunkowej, obszary wyłączone z pod terytorjalnego zakresu działania tegoż urzędu, tworzy się dla całego obszaru miasta Wilna 4 nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodwego po jednej przy każdym z nowoutworzonych urzędów skarbowych, podatków, opłat skarbowych, każda w składzie 12 członków i tyluż zastępców.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. (poz. 148).

WYKAZ
granic 4 urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych na obszar miasta Wilna.

I urząd skarbowy.

Północno-zachodnia część m. Wilna w granicach ulic: od wschodu Wiłkomirskiej, Zygmuntowskiej, Arsenalskiej, pl. Marji Magdaleny i Zamkowej, od południa — Ś-to Jańskiej, Dominikańskiej, Trockiej, W. Pohulanki i Konarskiego.

Granica tego urzędu skarbowego z granicami urzędu na powiat wileńsko-trocki rozpoczyna się w miejscu, gdzie ul. Konarskiego dosięga rzeki Wilji i biegnie w kierunku północnym, a potem wschodnim po linji granicznej m. Wilna, przecinając szosę Wiłkomirską, prawa strona której należy już do sąsiedniego II urzędu skarbowego na m. Wilno.

II urząd skarbowy.

Północno-wschodnia część miasta w granicach ulic: od zachodu Wiłkomirskiej, Zygmuntowskiej, Arsenalskiej, Zamkowej, Wielkiej, Ostrobramskiej (parzyste Nr. Nr. domów) i od południa na wschów — toru kolejowego.

Granica tego urzędu skarbowego z granicami urzędu na powiat wileńsko-trocki rozpoczyna się w miejscu, gdzie granica m. Wilna przecina szosę Wiłkomirską i biegnie na wschód, a potem na północ, obejmując miasto ze strony zachodniej, północnej i wschodniej; biegnąc dalej na południe przecina tor kolejowy Wilno - Zemgalle, od którego to punktu rozpoczyna się granica z obszarem sąsiedniego IV urzędu skarbowego na m. Wilno.

III urząd skarbowy.

Trójkąt śródmieścia w granicach ulic: od północy — Ś-to Jańskiej, Dominikańskiej i Trockiej od zachodu — Zawalnej aż do toru kolejowego, od południa — toru kolejowego, od wschodu— ul. Ostrobramskiej i Wielkiej aż do zbiegu z ul. Ś-to Jańską.

IV urząd skarbowy.

Południowa część miasta w granicach ulic: od północy — W. Pohulanki i Konarskiego, od wschodu — Zawalnej aż do toru kolejowego i biegnie dalej na wschód torem kolejowym, obejmując — tereny, położone od niego na południe.

Granica tego urzędu skarbowego z granicami urzędu na powiat wileńsko-trocki na wschodzie — rozpoczyna się od miejsca, gdzie granica m. Wilna przecina tor kolejowy Wilno - Zemgalle i, obejmując miasto ze wschodu, południa i zachodu, dobiega do miejsca, gdzie ul. Konarskiego dosięga rzeki Wilji.

(Dz. U. R. P. z dnia 21 lutego 1928 r. Nr. 21, poz. 148).

97.

KOMUNIKAT.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie z dniem 25/I 1928 r. zwinięto w Siwkach Ekspozyturę Urzędu Celnego w Zdołbunowie.

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
(—) *Starzyński*

Podatki bezpośrednie.

98.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 lutego 1928 r.

w sprawie zmiany §§ 54 i 57 austrjackiej ustawy z dnia 23 maja 1883 r. o ewidencji katastru podatku gruntowego.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Paragraf 54 austrjackiej ustawy z dnia 23 maja 1883 r. (Dz. u. p. Nr. 83) o utrzy-

mywaniu w ewidencji katastru podatku gruntowego otrzymuje następujące brzmienie:

„Za czynności urzędowe, polegające na utrzymywaniu w ewidencji wszelkich zmian, określonych w § 2 ustawy, winny być uiszczane opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Wysokość tych opłat i sposób ich poboru ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia".

Art. 2. Paragraf 57 tejże ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Urzędnik pomiarowy winien wezwać właściciela gruntu lub jego zastępcę do udzielenia koniecznych wyjaśnień a w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa wymierzy mu grzywnę porządkową w wysokości do 5 zł.".

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister
Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia
Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1928 roku Nr. 18, poz. 155).

99.

Rozporządzenie Ministra Skarbu.

z dnia 14 lutego 1928 r.

w sprawie przesunięcia na rok 1928 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie ustępu drugiego art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z roku 1925 Nr. 58, poz. 411) zarządzam co następuje:

§ 1. Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 58, poz. 411) — przesuwa się na rok podatkowy 1928 z dnia 1 marca do dnia 1 maja 1928 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz

(Dz. Ust. R. P. z 28 lutego 1928 r. Nr. 20, poz. 173).

Opłaty stemplowe.

100.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

137. *(art. 67).* Pismo, stwierdzające umowę, na mocy której przedsiębiorstwo, podlegające podatkowi przemysłowemu lub ustawowo od tego podatku zwolnione, kupuje prawo do patentu na wynalazek (art. 17 ustawy z dnia 5 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 306) lub prawo wykonywania wynalazku opatentowanego (art. 18 powołanej ustawy) lub prawo do zarejestrowanego wzoru użytkowego albo zdobniczego lub prawo do wykonywania takiego wzoru (art. 88 powołanej ustawy), podlega opłacie w wysokości 0,2%, przewidzianej w punkcie 1 art. 67 u. o. s., jeżeli korzystanie z danego patentu lub wzoru jest potrzebne do prowadzenia przedsiębiorstwa, które nabywa patent względnie prawo do wzoru (L. D. V. 10887/6/27).

Opłaty stemplowe, wiążące się z wykonywaniem monopolu sprzedaży soli (L. D. V.6986/6/27).

138. I. *(art. 141, 142 i 154).* Nie podlegają opłatom stemplowym, a mianowicie na mocy punktu 13 art. 141 oraz ustępu drugiego art. 154 względnie na mocy punktu 15 art. 142 u. o. s.:

1) podanie o zezwolenie na prowadzenie hurtowego handlu solą oraz zezwolenie, wydane na

skutek tego podania (§§ 11 — 13 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 142),

2) podanie o zezwolenie na prowadzenie hurtowego handlu solą przez zastępcę oraz zezwolenie na ustanowienie zastępcy (§ 14 rozp. Min. Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 142),

3) odwołanie od decyzji w sprawie odebrania zezwolenia na hurtową sprzedaż soli (§ 22 powołanego rozp. Min. Skarbu), jak również od orzeczenia w sprawie grzywny, nałożonej z powodu naruszenia przepisów o sprzedaży soli (§ 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043),

4) podanie hurtowego sprzedawcy soli o ulgi w spłacie albo o obniżenie lub umorzenie należności za nabytą sól,

5) podanie o zezwolenie na nabywanie w Biurze Sprzedaży Soli przepisowo skażonej soli, oraz zezwolenie, wydane na skutek tego podania (§ 5 rozp. Min. Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 142),

6) podanie o zezwolenie na nabycie soli po cenach zniżonych (§ 4 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043 i § 11 rozp. Min. Skarbu z dn. 25 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 978) oraz zezwolenie, wydane na skutek tego podania.

7) podanie o zezwolenie na prowadzenie wolnego składu soli (§ 4 rozp. Ministra Skarbu z dn. 5 lipca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 613) oraz zezwolenie, wydanie na skutek takiego podania,

8) doniesienie o zmianach wewnętrznych w pomieszczeniach i urządzeniach wolnego składu soli (§ 5 rozporządzenia, powołanego pod 8),

9) podanie o uruchomienie wolnego składu soli bez zabezpieczenia (§ 6 tegoż rozp.), względnie o obniżenie zabezpieczenia już złożonego lub zwolnienie od tego zabezpieczenia,

10) podanie o zmianę obszaru, na który rozciąga się działalność wolnego składu soli.

II. (art. 145 i 154). Opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. oraz po 50 gr. od każdego załącznika podlega podanie, a opłacie w wysokości 3 zł. podlega zezwolenie w sprawach następujących:

1) o zezwolenie na przywóz soli z zagranicy (§ 2, punkt 2 oraz § 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043),

2) o zezwolenie prywatnym producentom soli na wywóz soli własnej zagranicę (§ 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 117, poz., 1043).

III. 1) (art. 73). Rachunek, wystawiony przez Biuro Sprzedaży Soli lub przez osobę, utrzymującą wolny skład soli (rozp. Min. Skarbu z dn. 5 lipca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 613), jest wolny od opłaty stemplowej na mocy punktu 3 art. 73,

2) (art. 72). Rachunek, wystawiony przez hurtowego sprzedawcę soli na należność za sprzedaną sól, podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,2% od sumy należności,

3) (art. 90). Pismo, wystosowane do Biura Sprzedaży Soli przez osobę, utrzymującą wolny skład soli, w którem wystawca wykazuje swoją należność z tytułu prowizji, podlega opłacie w wysokości 0,2% od sumy należności.

IV. (art. 93). Kolejowy list przewozowy, tyczący się przesyłki soli, której nadawcą jest Biuro Sprzedaży Soli, podlega opłacie stemplowej według zasad, podanych w art. 93 i 94 u. o. s. oraz w §§ 123 i 124 r. w. s.

Podatki konsumcyjne.

101.

OKÓLNIK L. D. VI. 2160/2/28.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Jedna z Izb Skarbowych odniosła się tutaj z zapytaniem, czy może być pokredytowany podatek od wina, wywożonego z wolnego składu do konsumcji.

Według art. 6 ustawy o opodatkowaniu wina (Dz. Ustaw Nr. 75, poz. 525 r. 1925) może być zakredytowany podatek od napojów, wyszczególnionych w art. 1 tej ustawy. Obowiązanymi do zapłaty podatku spożywczego od wina są wytwórca wina i przedsiębiorca wolnego składu wina. Ponadto po myśli § 25 rozp. Min. Skarbu z 10/VIII 1925 r. Dz. Ustaw Nr. 85, poz. 586 do wolnego składu stosuje się te same przepisy odnośnie do kontroli wina i miodu oraz rachunkowości podatkowej (z wyjątkiem przepisów o księdze produkcyjnej), które obwiązują dla wytwórni wina.

Z powołanych przepisów wynika, że podatek od wina, wywożonego z wolnego składu, może być pokredytowany narówni z podatkiem od wina wywożonego z wytwórni.

Warszawa, dn. 18 lutego 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Wojtowicz.*

Monopol spirytusowy.

102.

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lutego 1928 r.

o sprostowaniu błędu w rozporzędzeniu Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1927 r. w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w kampanji 1927/28 r.

Na podstawie art. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia

1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) podaję do wiadomości, że w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1927 r. w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w kampanji 1927/28 roku, ogłoszonem w Nr. 11 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej pod poz. 87, na str. 169 w wierszu pierwszym została błędnie zamieszczona cyfra „81. 19" zamiast „71, 19", co się niniejszem prostuje.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Piłsudski*
Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dn. 21 lutego 1928 r. Nr. 17, poz. 149).

Przepisy celne.

103.

OKÓLNIK L. D. IV. 1549/4/28.

W sprawie odprawy celnej towarów zakazanych do przywozu.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych I klasy.

W celu uchylenia trudności powstających przy odprawie celnej towarów zakazanych do przywozu zarówno w tych wypadkach, gdy strony przedstawiają przepisane zaświadczenia na prawo przywozu, jak i wówczas, gdy do odprawy celnej zgłaszane są niektóre niżej wyszczególnione rodzaje przesyłek, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oznajmnia i zarządza co następuje:

I. W pozwoleniach przywozowych jest podawana zawsze waga netto towaru. W wyjątkowych wypadkach podane są obie wagi, t. j. brutto i netto i wówczas jest to wyraźnie zaznaczone.

II. Dyrekcje Ceł upoważnia się do udzielania pozwoleń na odprawę przesyłek pocztowych i kolejowych, zawierających towary zakazane do przywozu w ilości nieprzekraczającej 20 kg. wagi i adresowanych:

a) do wyższych zakładów naukowych (uniwersytety, politechniki), a przeznaczonych do celów naukowych (niegospodarczych),
b) do zakładów użyteczności publicznej, a niezbędnie tam potrzebnych dla prawidłowego funkcjonowania zakładu.

Do zakładów użyteczności publicznej zalicza się szpitale, gazawnie, elektrownie i t. p.

O każdym wypadku udzielonego zezwolenia dla adresatów wymienionych pod b) winny Dyrekcje Ceł zawiadamiać bezpośrednio Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Departament Handlowy).

III. Kierowników urzędów celnych I-ej klasy upoważnia się do pozwalania na odprawę:

a) towarów do wysokości 5% ponad wagę podaną w zaświadczeniu na prawo przywozu,
b) przedmiotów, stanowiących opakowanie lub uzupełnienie towarów, na które opiewa zaświadczenie na prawo przywozu,
c) towarów, zakazanych do przywozu nadsyłanych pocztą listową w małej ilości, nieprzekraczającej 250 gramów a niestanowiących przedmiotów zbytku,
d) przesyłek pocztowych, zawierających towary zakazane do przywozu, nadsyłanych w darze do własnego użytku obdarowanych, a nieprzeznaczonych na handel, o ile okoliczność ta może być stwierdzona lub wynika niewątpliwie z charakteru przesyłki i stosunków osobistych odbiorców,
e) przedmiotów przywoźnych przez podróżnych w niewielkich ilościach do własnego użytku podróżnego.

IV. Nie wymaga się przedstawiania zaświadczeń na prawo przywozu na towary zwalniane od cła na podstawie artykułów 10 i 11 rozporządzenia o taryfie celnej z wyjątkiem punktów 7, 15 i 16 artykułu 10, oraz punktu 9 art. 11. Na przedmioty zwalniane na podstawie punktu 4 art. 11 potrzebne jest pozwolenie tylko w tym wypadku, jeżeli chodzi o towary zakupione zagranicą do odbudowy zniszczonego przez klęskę elementarną gospodarstwa.

V. Postanowienia powyższe stosuje się tylko do przesyłek pochodzących z krajów, z którymi Polska zawarła traktaty handlowe.

Wyjątek pod tym względem stanowią przesyłki wymienione w rozdziale II lit. a), rozdziale III lit. e) i w rozdziale IV. Przesyłki takie mogą być odprawiane bez zaświadczeń na prawo przywozu bez względu na to skąd pochodzą.

VI. Pozostaje w mocy i nadal okólnik z dnia 14 listopada 1925 r. L. DC/23665/III/25 w sprawie stosowania zakazów przywozu (Dz. Urz. Min Sk. Nr. 35, poz. 687 z 1925 r.).

VII. Inne dotychczasowe zarządzenia w tym przedmiocie, o ile są sprzeczne z podanemi wyżej wskazówkami, jak również okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 lipca 1927 r. L. DC/13966/III/27 i okólnik z dn. 30 sierpnia 1927 r. L. DC/7559/II/27 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 26 poz. 283 z 1927 r.) uchyla się.

Warszawa, dnia 28 lutego 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. Rasiński.*

104.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 14 lutego 1928 r.

o uldze celnej na mace.

Na podstawie art. 7 p. b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wymieniony towar opłaca cło ulgowe, którego wysokość w stosunku procentowym do cła normalnego, podanego w poz. 24 p. 9 taryfy celnej (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 52, poz. 356) określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w %% cła normalnego
24 p. 9	Mace	40%

W stosunkach z państwami, które od dnia wejścia w życie rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych (Dz. U. R. P Nr. 9, poz. 66) będą podlegały postanowieniom tego rozporządzenia, cło ulgowe będzie wynosiło 40% cła maksymalnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1928 r. i obowiązywać będzie do dnia 16 kwietnia 1928 r. włącznie.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1928 roku Nr. 18, poz. 164).

Pożyczki państwowe.

105.

Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych.

z nia 4 lutego 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Rolnictwa w sprawie kursu obligacyj 5% Państwowej Renty Ziemskiej opiewającej na złote w złocie na rok 1927/28.

Na podstawie cz. 1 art. 31 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Kurs obligacyj 5% Państwowej Renty Ziemskiej, wypłacalnych z tytułu wynagrodzenia za nieruchomości ziemskie na zasadzie części pierwszej art. 31 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 1, poz. 1) ustala się na rok 1927/28 w wysokości 76% ich imienej wartości.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*
Minister Skarbu
G. Czechowicz.
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. Ust. R. P. z 28 lutego 1928 r. Nr. 20, poz. 172).

106.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lutego 1928 r.

w sprawie ilości i wysokości premji 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej oraz sposobu ich losowania.

Na podstawie art. 3 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. w sprawie emisji 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 99) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyznacza się następujące premje **4%** premjowej pożyczki inwestycyjnej: 10 premij po 200,000 zł. w zł., 30 premij po 50,000 zł. w zł., 15 premij po 25,000 zł w zł., 105 premij po 10,000 zł. w zł., 733 premij po 1000 zł. w zł., 3161 premij po 500 zł. w zł. i 11046 premij po 250 zł. w zł., razem 15,100 premij na ogólną kwotę 10,000.000 zł. w zł. Rozłożenie powyższych premij na poszczególne losowania ustalone jest według planu losowań, załączonego do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Losowanie premij będzie się odbywało publicznie w Ministerstwie Skarbu. Numery seryj 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej wylosowanych w ilości 500 celem ich amortyzacji, będą każdorazowo wpisywane do specjalnego rejestru, według kolejności wylosowania, poczem dla każdej z tych seryj, poczynając od pierwszej serji, wpisanej do rejestru, będzie losowaną premja z koła obejmującego 50 numerów obligacyj, przyczem losowaniu podlegają premje, poczynając od najwyższej premji i postępując ku najniższym. Jeśli ilość premij, przypadających do losowania przekracza liczbę 500, pozostałe premje będą w ten sam sposób rozlosowane między poszczególne serje, poczynając od pierwszej serji, wpisanej do rejestru.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi cie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.

(Dz. U. R. P. z dnia 1 marca 1928 r. Nr. 21, poz. 190).

Załącznik do § 1 rozp. Min. Skarbu z dnia 15 lutego 1928 r. (poz. 190).

PLAN LOSOWANIA PREMIJ 4% PREMJOWEJ POŻYCZKI INWESTYCYJNEJ.

Nr.	DATA	Nieumorzona część pożyczki	Podlega losowaniu premij po zł. w złocie							Ogólna ilość premij	Łączna wartość premij w zł. w złocie	Stosunek premij do nieumorzonej części pożyczki
			200000 ilość	50000 ilość	25000 ilość	10000 ilość	1000 ilość	500 ilość	250 ilość			
1	1 kwietnia 1928	50,000,000	1	—	—	10	63	252	1044	1,370	750,000	1,50%
2	1 października 1928	47,500,000	—	3	2	9	59	241	1016	1,330	723,500	1,52%
3	1 kwietnia 1929	45,000,000	1	—	—	9	59	233	928	1,230	697,500	1,55%
4	1 października 1929	42,500,000	—	3	2	8	55	222	900	1,190	671,000	1,58%
5	1 kwietnia 1930	40,000,000	1	—	—	8	53	209	829	1,100	644,750	1,61%
6	1 października 1930	37,500,000	—	3	2	7	52	200	786	1,050	618,500	1,65%
7	1 kwietnia 1931	35,000,000	1	—	—	7	47	186	729	970	592,250	1,69%
8	1 października 1931	32,500,000	—	3	2	6	44	172	703	930	565,750	1,74%
9	1 kwietnia 1932	30,000,000	1	—	—	6	40	155	648	850	539,500	1,80%
10	1 października 1932	27,500,000	—	3	2	5	37	151	602	800	513,000	1,86%
11	1 kwietnia 1933	25,000,000	1	—	—	5	36	145	513	700	486,750	1,94%
12	1 października 1933	22,500,000	—	3	1	5	36	143	512	700	460,500	2,04%
13	1 kwietnia 1934	20,000,000	1	—	—	4	30	132	393	560	434,250	2,17%
14	1 października 1934	17,500,000	—	3	1	4	30	130	392	560	408,000	2,33%
15	1 kwietnia 1935	15,000,000	1	—	—	3	24	128	254	410	381,500	2,54%
16	1 października 1935	12,500,000	—	3	1	3	24	126	253	410	355,250	2,84%
17	1 kwietnia 1936	10,000,000	1	—	—	2	14	107	166	290	329,000	3,29%
18	1 października 1936	7,500,000	—	3	1	2	14	105	165	290	302,750	4,03%
19	1 kwietnia 1937	5,000,000	1	—	—	1	8	63	107	180	276,250	5,52%
20	1 października 1937	2,500,000	—	3	1	1	8	61	106	180	250,000	10,00%
		—	10	30	15	105	733	3161	11046	15,100	10,000,000	—

Przepisy Karne.

107.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 lutego 1928 r.

o zmianie i uzupełnieniu art. 19, 211 i 213 ustawy karnej skarbowej.

Na postawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W art. 19 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) skreśla się w wierszu czwartym wyraz „pieniężnej".

Art. 2. W art. 211 wspomnianej ustawy karnej skarbowej dodaje się ust. 3 o następującej treści:

„Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Skarbu przekazać wyłączne rozpoznawanie spraw karnych o przestępstwa należące do właściwości sądów powiatowych (pokoju) według ustępu poprzedniego bądź poszczególnym sądom powiatowym (pokoju) dla kilku okręgów tych sądów, bądź sądowi powiatowemu (pokoju) w siedzibie sądu okręgowego dla całego okręgu sądowego".

Art. 3. W art. 213 tejże ustawy karnej skarbowej dodaje się ust. 3 o następującej treści:

„Jednego członka kompletu sądzącego może zastąpić inny sędzia (zawodowy) sądu okręgowego, sędzia śledczy, sędzia pokoju (powiatowy) lub zastępca sędziego, na podstawie zarządzenia prezesa sądu okręgowego, powziętego na wniosek przewodniczącego wydziału karnego skarbowego w poszczególnej sprawie".

Art. 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. Ust. R. P. 1 marca 1928, Nr. 21, poz. 178).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

108.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 lutego 1928 r.

w sprawie uzupełnienia ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 9 października 1923 roku o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) po art. 21 wprowadza się dział B^1 o następującem brzmieniu:

„Funkcjonarjusze więziennictwa.

Art. 21-a. Funkcjonarjusze więziennictwa, obowiązani do noszenia munduru według obowiązujących przepisów prawnych, otrzymują umundurowanie na koszt Skarbu Państwa".

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1928 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 1 marca 1928 roku Nr. 21, poz. 176).

Wiadomości nieurzędowe.

1.

KOMUNIKAT Nr. 37

Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych.

Kasa zawiadamia, że z powodu niepłacenia składek zostali wykreśleni niżej wymienieni członkowie kasy: Jania Feliks, Orzechowski Antoni, Krzyżanowski Cyprjan, Krzyżanowska Janina, Maksymiuk Szymon, Maksymiuk Józefa, Liżewski Bolesław, Majewski Henryk, Podhorodeńska Marja, Sokołowski Konstanty, Sokołowska Juljanna, Wojeńska Marja, Mykita Michał, Buszko Jan, Gawor Wawrzyniec, Nowogrodzki Bolesław, Groele Józef, Wydro Wojciech, Niklas Tadeusz, Dzięcielewski Adam, Bizgin Karol, Zachara Stanisław, Maksymowicz Jan, Dygnas Adolf, Paradny Antoni, Kordys Wiktor, Podwapiński Juljan, Jabłonowski Aleksander, Abłonowska Julja, Lercel Zugmunt, Iwanicki Karol, Taurnelle Romande, Deszkiewicz Tadeusz, Kubrakiewicz Stanisław, Szwaczyński Feliks, Katański Stanisław, Domakowska Zofja, Szary Stefan, Bartoszewski Florjan, Ciemochowski Zugmunt i Kunicki Józef.

2.

KOMUNIKAT Nr. 38

Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych.

Z powodu śmierci członka Kasy Jana Kubickiego w dniu 23 stycznia 1928 r. i Wincentego Zwierowicza w dniu 5 lutego 1928 r. Kasa wypłaciła zapomogę w kwocie 1500 zł., wobec czego należy się od każdego udziału po 2 zł. 50 gr. Zawiadamiając o powyższem Kasa prosi o wpłacenie należnych składek do P. K. O. na konto czekowe Kasy 3477 (trzy tysięce czterysta siedemdziesiąt siedem).

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22, Nr. 40212, 5 marca 1928 r. 7000.